

Tengernek Csillaga

Mária korának lapja

2010. máj.–jún.
XV/3. szám

Ára: 290,- Ft

Röjtökmuzsaj – kegyeszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista*

Ami tapintható volt

*Jézus harmadnapra feltámadt,
és zárt ajtón át megjelent.
Újból tapinthatóan, láthatóan ott volt.
„Van-e valami enivalótok?”
– kérdezte tőlük.
Kapott a halból, megette,
majd ugyanúgy távozott.
A megevett hal is tapintható volt.
A hal is láthatatlanná vált.

Az Isten annak idején szólt,
és teremtett a semmiből
láthatót és tapinthatót.
Minden lett, mert úgy akarta.
Most Jézus akarta úgy,
hogy a hal is vele együtt eltűnjön.*

*Mi ezekhez a tárgyi, anyagi dolgokhoz
görcsösen ragaszkodunk...
Másba kell kapaszkodnunk!
Az Isten örök!
A lélek örök!
A szeretet örök!*

Jánossy Gábor

Tartalomjegyzék

A Szeretetlenlángról.....	1
A Szeretetlenláng lelki napló teológiai vizsgálata	2
Akció és passió.....	4
Lelkünknek nincs kora	6
A régi római rítus – miért, és hogyan?	8
A Benedek féle reform folytatódik.....	10
Az Euchartisztia csodája	13
A Szentlélek kegyeltje.....	15
Máriakegyhelyek	
Röjtökmuzsaj.....	18
A Pompei-völgyi rózsafüzér királynéja.....	19
Embertípusok találkozása Jézussal.....	29
Mária kora	
A szentmise, mint meghívás vendégségbe	31
A napba öltözött Asszony.....	35
Postaládánkból	36
Rózsafüzér	
Mária iskolájában (folytatás).....	39

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.
Internet: www.tengernekcsillaga.hu
E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Pompei Rózsafüzér
Királynője

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

A Szeretlángról

A Szeretláng 2009. június 6-ai elfogadása óta igyekszünk minden lapszám-ban foglalkozni ezzel a nagyon fontos témával. Most lesz a kihirdetés egy éves évfordulója... Jelenleg a Naplóból idézünk további részleteket, illetve egy újabb részt közlünk a Szeretláng Lelki Napló teológiai vizsgálatából. Ez a vizsgálat előzte meg a Bíboros atya által kihirdetett elfogadást (a szerkesztő).

Úgy éreztem, hogy lelkemet koldusmódra összefoltozott rongyok takarják. Igen nyomasztó érzés fogott el.

Imádkoztam Jézusom, látod, milyen vagyok! – S ahogy ezt így könnyörogve kimondtam, *a Szent Szűz palástjával (skapuláréjával) eltakarta szájalmas rongyait, és így szólt:*

„Kislányom, ilyen az én országomban (Magyarországon) sok lélek. De én veled együtt reátok borítom anyai palástomat, és elfedem Szent Fiam elől is a ti koldus lelketeget, hogy el ne szomorodjon rajtatok.”

A Szűzanya tovább beszélgetett velem:

„Az elmúlt napok, ugye, sok szenvedést hoztak részedre? Lelkedben sok kételyt, hogy nem hiábavaló-e a sok áldozatvállalás, melyet minden erődd megfeszítésével táplálsz. Örömmel néztem rád, csak akkor még nem akartam kételyeidre vigaszt adni, azért, hogy még több erőt meríts a még több áldozatvállaláshoz. Nagy kegyelemben engedlek részt venni.”

Amint e szavakat kimondta, csodálatos módon éreznem engedte Szeretlángjának kegyelmi hatását, melyet most nemcsak én éreztem, hanem az egész országban minden lélek. Majd ismét így szólt:

„Most a Sátán megvakult és néhány órára megszűnt uralkodni a lelkekben. Különösen a bujaság bűne az, mely annyira szedi áldozatait. Mivel a Sátán most tehetetlen, világtalan, a gonosz lelkek dermedt tétlenséggel figyelnek. Nem tudják, mi történt, a Sátán megszűnt nekik parancsolni. S közben, míg a lelkek felszabadulnak a Sátán gonosz hatása alól, a jóra való restséggel ellenkező elhatározásokat tettek. Mire rájuk köszönt a reggel, sok millió lélekben erőre kapott a jó szándék a megjavulásra.”

Ahogy a Szent Szűz ezeket mondta, minden szavát úgy engedte átélnem, ahogy a lelkekben a kegyelem hatása végbement.

Ennek a csodálatos kegyelemnek érzetével már hajnalban elindultam a templomba. „Ó, te nagyhatalmú Szent Szűz! – köszöntöttem őt. – Mily nagy nyomorúságból szedtél ki engem! S mivel semmi érdemem nincs, miért adod ezt a sok kegyelmet?” A Szűzanya tovább beszélt hozzám:

„Kislányom, meríts erőt a sok kegyelemből. Azért halmoztalak el, hogy ha újabb kételyek törnek rád, lelkedben égjen már Szeretetlenom kiolthatatlan tüze, melyről most már láthatod, milyen csodálatos.”

Ezen a napon a Szent Szűz még sok mindent mondott:

„Mondom neked, leánykám, ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam rendelkezésedre, mint most: Szívem Szeretetének lobogó Lángját. Mióta az Ige Testté lett, ily nagy megmozdulás még nem történt részemről, mely így tört volna felétek, mint Szívem Szeretetének Lángja. Ilyen még nem volt, mely a Sátánt így megvakítaná. S rajtatok áll, hogy vissza ne utasítsátok, mert ez nagy pusztulást vonna maga után.”

„Égi Anyám! Énrám, a világon leggyámoltalanabbra bízod ezt a hatalmas nagy ügyet? Én rongyokban sýnylódó kolduslélek! Hiszen én szóba sem jöhettek, még emberi számítás szerint sem. Hát még te előttem!

„Leánykám, Szeretetlenom először a Kármel-ben fog kigyúlni, mert van-e hely, hol jobban tisztelnek engem, mint ők, vagy legalábbis ők vannak erre legjobban hivatta, és a Szentlélek Leányai, akik a Szeretetlenom elterjedésén működjenek együtt tisztelőimmel.

Igyekeztek leánykám! Közel az idő, mikor Szeretetlenom ki fog gyúlni, és abban a pillanatban vakká lesz a Sátán, melyet éreztetni fogok veletek, hogy bizalmatokat fokozzam. S ez nagy erőt ad nektek. Ezt az erőt mindenki érezni fogja, akihez csak eljut. Mert nemcsak a nekem ajánlott országokban, hanem az egész földkerekségen ki fog gyúlni, és az egész világon el fog terjedni. Még a legmegközelíthetlenebb helyeken is, mert a Sátán előtt nincs megközelíthetlenség. Merítsetek erőt és bizalmat. Én eddig soha nem látott csodákkal segítem munkátokat, mely észrevétlenül, szelíden, csendben fog hatni Szent Fiam engesztelésére.

Kérem a Szentatyát, hogy Szívem Szeretetlenomjának ünnepét Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, február 2-án tartsátok. Nem kívánok külön ünnepet.”

(Szeretetlenom Lelki Napló, 62-63. old.)

A Szeretetlenom lelki napló teológiai vizsgálata

6.9. Jelek és lelki gyümölcsök

Antalóczi írja:

„A Szeretetlenomról meg kell jegyeznünk, hogy ez a kegyelmi adomány is egyetemes ajándék, s ugyanakkor minden látványosságot nélkülöz [...] nem számolhatunk azon csodának minősülő eseményekkel, amelyeket

megszoktunk a Mária-jelenések során [...] a Szeretetlenom révén látványos esemény nem történt. Nem volt gyógyulás, nem volt napcsoda, forrás vagy könnyezés stb. Csupán gyümölcsökről beszélhetünk, amiről a belső csoda megtapasztalói tanúskodnak. *A csodák a lelkek mélyén mentek végbe*”¹.

Többször is szó esik «tizenkét kiválasztott papi lélekről», akik szintén hivatottak a Szeretetlenom befogadására és továbbadására (vö. I/23-25.25-26.28.38.40.57; II/5.86; III/122.126; IV/24). A Lelki Naplóból azonban nem derül ki mindannyiukról, hogy kik ők, csak néhány név jelenik meg ebben a kontextusban². A «tizenkét kiváló kiválasztott papi lélek» is kemény kísértéseket szenved a Szeretetlenom kigyulásának pillanatában, de az üzenet tartalma bátorítóan hat rájuk is, hogy ne féljenek (vö. II/85-86). Nem tudjuk azt sem, hogy Erzsébet asszony rendszeres kapcsolatban állt-e az összes kiválasztott pappal. A Szeretetlenom terjedésének élő jelei lehetnek ők, mint a zarándok Egyház tagjai, akik által Isten kinyilvánítja a világnak szeretetét. A Naplóban szó esik még tizenkét világi férfiről, tizenkét szerzetesnőről és tizenkét pedagógusról is, akik szintén hivatottak lesznék arra, hogy a Szeretetlenom befogadják és továbbadják, különösképpen imádság és böjt vállalásával, melyet a tizenkét papért ajánlanak fel (vö. I/25).

A jelenések hitelessége mellett érvelhetünk, ha a Szentlélek működése és gyümölcsei nyomon követhetők a hozzá kapcsolódó eseményekben³. Az üzenetek túlzások és ferdítések nélküli, és a lelkek növekedését szolgáló terjedése már Erzsébet asszony életében is megmutatkozik. Lényeges érv lehet a hitelesség mellett az is, hogy a Szeretetlenom átadása mozgalmat hozott létre, mely külföldön figyelemre méltó mértékben elterjedt⁴ anélkül, hogy eretnekség gyanújáról tudomásunk lenne. Mindez láthatóan nem Erzsébet asszony személyes szervező munkájának következménye.

(További részletek „Kovács Zoltán: A Szeretetlenom lelki napló teológiai vizsgálata” című anyagból)

(folytatjuk a következő lapszámban – a szerkesztő)

1 ANTALÓCZI L., *Jelenések*, 172. Az idézet utolsó mondatára maga a Napló is utal: (vö. I/39; I/58; I/116).

2 «Az Úr Jézus így szólt: „A tizenkét papi személy bármelyikét választhatod magadnak gyóntatóul. Én vonakodtam e választási jogtól és kértem az Úr Jézust, mutasson rá Ó valamelyik papi személyre, és én akkor örömmel elfogadom. Az Úr Jézus rá is mutatott egy személyre, a neve K. F.”; IV/25). Itt kell megemlítenünk még F. E. (IV/30.32) és M. M. (I/79; II/63.68-69) személyét is.

3 Vö. HIERZENBERGER G. - NEDOMANSKY O., *Dizionario cronologico*, 40.

4 «Egyetlen regisztrálható, de mégis a legmeggyőzőbb fejlemény a Szeretetlenom fogadtatása volt az egész világon. Kínától Amerikáig, Ausztráliától a skandináv államokig rengeteg nyelven és rengeteg országban közkézen forgott, még japánul is kiadták» (ANTALÓCZI L., *Jelenések*, 174.)

Akcio és passio

Az életvédelem már elég régi időkre nyúlik vissza Magyarországon, még mielőtt püspök lettem volna 1994-ben, már volt egy hatékony életvédelmi csoportosulás az országban, ez leginkább a magzatvédelemre irányult. Ezekkel a magzatvédőkkel találkoztam először, akik legtöbbit tettek az életért. Velük próbáltam szervezeten is találkozni, mely találkozások rendszeressé váltak már azóta. Negyedévenként egyszer az összes életvédő társaság képviselőjével leülünk egy megbeszélésre néhány órán keresztül egyre gazdagabb programmal és egyre nagyobb érdeklődéssel. A társadalomnak az érzékenyebb lelkű rétege pontosan érzékeli, hogy mi történik az élettel. A Szentatya szavait idézve *egy sokszor lopakodó életellenes erővonat jelenik meg a magyar társadalomban*. Ennek a belső logikája mindig ugyanaz. Megvonjuk az embertől a szeretetet, aztán a szeretetre hivatkozva megöljük az életet. Magzatnál azt mondjuk, minek szülessen meg szegény, mire születik meg, az öregnél, betegnél pedig, hogy minek éljen szegény. Nem vesszük észre társadalmi szinten, hogy az eutanázia és az abortusz ikertestvérek. Ebből adódik, hogy ha megöltünk több, mint hat millió magzatot (az elmúlt 40 évben), akkor valamit kell kezdenünk az öregekkel is. Szép ideológiákkal kell megszabadulni tőlük, mert az ő eltartásuk igencsak drága mulatság. És az ideológiák gyártódnak, mindig ugyanaz: minek szenvedjen szegény? Alapvető probléma az, hogy a szenvedésnek a valóságáról, a kereszt titkáról keveset beszélünk. Még II. János Pál pápa fogalmazta meg az „Evangelium Vitae”-ben, hogy az életet a mai társadalom addig tarja értéknek, míg tud élvezni, tud fogyasztani, ha nem tud már élvezni, ha szenvedése van, akkor minek éljen. Érdekes módon fogalmazza meg a pápa: *a mai ember szemében egy egészséges ember halála az abszurd, a beteg ember élete megint csak abszurd*. A szenvedésnek a föl nem dolgozása, annak a tudatosítása hiányzik a keresztény társadalomban is, hogy nem csak az akciónak, hanem a passiónak is értéke van. *Nem csak a cselekvéssel tehetünk másokért, hanem a szenvedésnek is értelmet adhatunk*. Ezt nagyon-nagyon kéne hangsúlyozni.

A másik, amit problémának tartok – az eutanázia körül, de az abortusznál is –, hogy individualista a szemléletünk. Nem hiába beszélünk (II. János Pál pápa is, Benedek pápánk is) annyit a közjóról. Az individuum, az individualista szemlélet az mindig élet és család ellenes. Gondoljunk csak arra, hogy egy egyetemista leány gyermeket fogan. Neki le kell diplomáznia, munkát kell szereznie, férjhez kell mennie, karriert kell csinálnia, az-

tán majd jöhet a gyerek. Tehát jogosnak látszik az abortusz, az egyén felől. De ilyenkor nem figyelünk az élet javára, az életre, mint közjóra. Ugyanígy az eutanázia gondolatánál is nem figyel az ember az élet javára, az élet mindenek feletti értékére. Az életért történik minden, a törvénykezésünk, minden. Ha az életet kikezdjük, a legapróbb részt is megnyitjuk, hogy az életet elpusztíthassuk, akkor ki fogja megállítani ezt a folyamatot. Hol áll meg? A végén már csak borraivaló kérdése lesz, hogy kit ölnek meg és kit nem, például azért, hogy az unokának legyen lakása.

Egy héttel ezelőtt volt egy eutanázia konferencia és az egyik előadó lelkesen beszélt az eutanázia mellett. Ott volt egy hospis munkatárs is, aki haldoklók mellett dolgozik régóta orvosként, és mondta, hogy sok esztendő alatt még egyetlen beteggel sem találkozott, aki az eutanáziát kérte volna tőle. Azt mondta, *ahol szeretettel vagyunk a beteg iránt, ott a betegnek eszébe sem jut, hogy eutanáziába meneküljön*. Amikor nem adjuk meg a köteles gondoskodást a betegnek, csak akkor kéri a beteg, hogy pusztítsák el. Amihez nincs joga.

Az eutanáziához, egyáltalán az élet tiszteletéhez olyan fontos lenne még egy dolog, a szenvedés teológiáján túl tudatosítanunk kellene a megtestesülés titkát. *Jézus minden emberrel azonosult a megtestesülésben*. A megfogant léttel éppúgy, mint az agonizáló léttel. Ő is édesanyjától született, édesanyja kilenc hónapig hordta szíve alatt. *A magzati étellel is azonosult és a haldokló emberrel is azonosult a kereszten*. Tehát a megtestesülés titka nem valami elvont ideológiája az Egyháznak, hanem hús vér valóság, ami az ember önértékelését is felemelhetné, ha mi ezt komolyan vennénk hitünkben, hogy értünk, emberekért lett emberré.

Nemrégiben Európában nagy igyekezet indult az abortusz engedélyezése ügyében, hogy joggá tegyük az abortusz végzését. A politikusoknak személy szerint írtam levelet. Egyelőre leginkább a személyes találkozás, vagy levélváltás, ami járható út a politikusok felé. E mellett a könyvirodalomban Jobbágyi Gábor és Hámori Antal elég gyakran írnak erről a témáról. Mindig együtt írnak az élet általános tiszteletéről, az abortuszról, eutanáziáról, a genetikai problémákról, amik egyre népszerűbbek manapság.

Annyira új ez a nagy élet ellenessége Európának, hogy a Vatikán is egészen újólág kezdte a család-tanács munkájába annectálni az életvédelmet. Itt magyarországi Egyházunk is most dolgozik ennek a kapcsolatnak a kiépítésén.

Szentatyánk a „Caritas in veritate” című körlevelében is beszél arról, hogy ha az embertől elveszik a szellemi lelki irányultságot, ha elveszíti az

ember az Istenre irányultságát, akkor egyre inkább légüres térben mozog, egyre inkább elembertelenedik. Egyik helyen a pápa atya így fogalmaz, hogy *ha az embertől elveszik a transzcendencia irányultságát, az ember nem képes másra, minthogy a halál kultúráját építse. Képtelen arra, hogy a szeretet civilizációjának, az élet civilizációjának építője legyen.* Feladatunk, hogy próbáljuk tudatosítani az embereket azt a tényt, hogy istenhit nélkül elembertelenedik az életünk, és valóban a halál kultúrájának az építői tudunk csak lenni. Én azt gondolom – a pápa is mondta az első enciklikájában, a *Deus caritas est*-ben – hogy az Egyház alapvető feladata, szolgálni Isten és ember kapcsolatát. Az ember találkozik Istennel, tisztul az értelme az önösségtől és ekkor tud igazán az élet tisztelője lenni. Alapvetően tehát az Isten és ember kapcsolat asszisztálása a feladatunk, és ezen keresztül tudunk eljutni oda, hogy a szív is meg a tudat is formálódjék, hogy nyitott legyen az életre.

*Bíró László, püspök, a Püspöki Konferencia család referense,
Vatikáni rádióban elhangzott interjú, 2010.02.08.*

Lelkünknek nincs kora

A testnek van kora, növekszik, fejlődik, majd öregszik. Ez az élet rendje. Melyik anya akarja, hogy a gyermeke ne fejlődjön, jövőre is ugyanekkora legyen? Ha a gyermekünk fejlődése leáll, akkor orvoshoz visszük gyermekünket. Ki akarja, hogy gyermeke egész életében egy m magas legyen, pelenkázni kelljen stb.? Természetes, hogy nem akarjuk a fejlődését leállítani.

A lelkünk fejlődésével miért nem törődünk? Ha a lelkünk fejlődése leáll, vagyis a pozitív irányú fejlődése áll le, akkor nem kéne orvoshoz, a legfőbb orvoshoz, a Szentlélekhez vinnünk?

Olyan nincs, hogy valakinek a lelke öreg. A teste lehet öreg, de a lelke nem! A léleknek nincs kora, de van fejlődése. Folyamatosan fejlődik, akár akarjuk, akár nem, rajtunk csak az múlik, hogy Isten irányába fejlődik, vagy visszafejlődik, a Sátán hatására. Olyan nincs, hogy stagnál, hogy megőrzi éveket állapotát. Ha nem vezetjük Isten felé, akkor automatikusan a másik irányba fejlődik, visszafejlődik. Tehát csak az a kérdés, hogy melyik irányba fejlődik. És az, hogy akarom-e, hogy Isten felé fejlődjön?

Ha Isten felé halad, fejlődik, akkor van esélye olyanná válni, amilyennek Isten elképzelte. Az a nagy kérdés, akarom-e, hogy igazán kiteljesedjen a lelkem? Ha akarom, akkor a Szentleket, a Szűzanyát, a szent angya-

lokat kell hívnom, hogy segítsenek, és akarnom kell a jó irányba, az Isten felé való fejlődésben előrelépni. Ezért meg kell dolgozni, de természetesen megéri.

Sokan úgy vannak, hogy megkeresztelkedtek, esetleg még meg is bér-málkoztak, aztán ezzel vége a templomba járásnak. Ez biztos, hogy helyes hozzáállás? Gondoljunk bele, hogy milyen lenne, ha például valaki az esküvőjére a keresztelői ruhájában menne el? Képzeld el a lelkünket, ha ma is még csak ott volna, ahol a kereszteléskor volt. Ha keresztségem óta nem tettem azért, hogy a lelkem közelítsen az Isten felé, ahhoz, amit Ő képzelt el rólam? Tehát keresztelői ruhámban állok felnőttként az Isten előtt.

Szent Pio atya szerint a TV a Sátán eszköze. Az ő életében még nem volt ilyen mértékű számítógépes használat. Nyilván erre is igaz az állítás. Ez ellen csak egy módon védekezhetünk, ha Szentlélekkel vagyunk eltelve. Akkor van esélyünk, hogy tisztán tudjunk mérlegelni, hogy melyik műsor, melyik film volt jó vagy rossz és talán észre is tudjuk venni, hogy miért. Természetesen a kikapcsoló gomb is megoldás, de ezt nagyon kevesen merik vállalni.

A Szentlélek segítségével nélkül semmi esélyünk sincs, hogy tudat alatt ne befolyásoljanak a műsorok, és mivel a Sátán eszköze, ezért nem az Isten felé fognak terelni, vezetni.

Miért van az, hogy ha találkozunk valakivel, akkor a szörnyűségekről, általános dolgokról beszélgetünk jellemzően? Miért nem lehet Istenről beszélgetni? Biztos befolyásol minket az, hogy a TV, a hírek Isten csodálatos tetteiről, csodákról jellemzően nem beszélnek. Ami ér minket nap mint nap, persze, hogy arról beszélgetünk is. Miért nem vesszük észre az Isten-nel kapcsolatos kisebb nagyobb csodákat? Miért nem beszélgetünk erről egymás között? Ez tanúságtétel is lenne! És nekünk keresztségünk révén tanúságot is kellene tennünk a világ előtt.

Ha történik valami szép, jó az életünkben – mert biztos, hogy időnként történik, csak nem biztos, hogy észrevesszük –, azt követően oda tudunk-e állni az Isten elé, hogy megköszönjük, hogy hálát zengjünk neki? Ilyenkor hálatalt szívvel kellene dicsőítenünk az Istent!

Ne feledjük, hogy a lelkünknek nincs kora, de van fejlődése. Gondoljuk végig, hogy mennyire akarjuk, hogy fejlődjön Isten felé, hogy egyre közelebb kerüljünk ahhoz, amit Isten képzelt el bennünk?

Jánossy Gábor

*(Argentínából érkezett Varga János SVD, verbita atya
2010. januárban elhangzott tanítása alapján)*

Az előző lapszám „*A liturgia életre keltése*” című cikk foglalkozott a régi rítusú szentmise bemutatásának lehetőségeivel. „*A reform reformja*” című cikk szintén ezt a témát érintette. A mostani lapszámunkban újabb szempontból igyekszünk rávilágítani a latin nyelvű, régi rítusú szentmisével kapcsolatos néhány lényeges kérdésre (a szerkesztő).

A régi római rítus – miért, és hogyan?

Szentatyánk, XVI. Benedek pápa 2007. július 7-én, saját szándéka szerint, azaz *motu proprio* újraszabályozta a római liturgia régebbi formájának (usus antiquior) használatát, s ennek, valamint a II. Vatikáni Zsinat alatti és utáni liturgikus reformok által létrejött liturgiának (az ún. novus ordo) az egymáshoz való viszonyát. Nem kellett újra engedélyezni a régi rítust, hiszen a balhiedelmekkel szemben, soha nem volt felfüggesztve vagy betiltva, a gyakorlatban azonban mégis hasonló történt. A kezdőszavairól *Summorum pontificum* címet viselő 2007-es törvény az ún. „rég római” vagy „tridentí” rítusú liturgiát mint ún. „rendkívüli formát” teljesen egyenjogúvá tette az utóbbi években kialakult, ún. rendes, azaz rendszerint formával. A régi római vagy „tridentí” rítus nem valami kora újkori, új rítus volt az Egyházban, hanem a római rítus egy változata, úgy, ahogyan az a XVI–XVII. századtól kezdve (néhány kivételtől eltekintve és kis helyi jellegzetességekkel) az egész földön elterjedt s használatos volt a múlt század 70-es éveinek legelejéig, s aztán itt-ott kivételes engedéllyel, jóval több helyen pedig a féllegális vagy „törvényenkívüliség” állapotában egyes csoportok gyakorolták.

A Szentatya maga is meg volt és van győződve a régi rítus értékeiről, de döntésében szerepet játszott a régi rítushoz állhatatosan kötődő papok és, nyomtatékosan, a világi hívek, mégpedig a világ számos vezető értelmiségi je kifejezett kérése. Kívülálló, értetlen s néha nem is jóindulatú vélekedésekkel szemben, amelyek néha a médiákat is elárasztják, le kell szögezni, hogy először is nem nosztalgia ez, annál sokkal több. Már csak azért sem, mert a régi rítust követő hívek igen nagy számban olyan fiatalok, akik az új rítus bevezetése után születtek. Döntésükben teológiai és lelkiismereti igények, ortodox vagy más hagyományos keresztény és más vallású rítusok megismerése, kulturális megfontolások vegyesen előfordulnak. Másodsorban a leghatá-

rozottabban visszautasítjuk a szélsőségesnek tekintett politikai irányzatokhoz való besorolást is. Egyes magánvéleményekért ki-ki maga felelős.

II. János Pál pápa 1988-as *Ecclesia Dei* motu proprioja révén, szigorú engedélyezési eljárásokhoz kötve egyre több helyen törvényesen is létezhetett. Még a *Summorum pontificum* kihirdetése előtt egy évvel a városligeti Jáki kápolnában kezdte el a régi rítus végzését az a közösség, amely a budapest-belvárosi plébániatemplomban (s néha más helyszíneken) több mint 2 éve minden vasárnap és kötelező ünnepeken így ünnepli a szentmisét. (Jó néhány rendszeresen részt vesznek e szentmiséken olyan hívek is, akik egy régebben, de kisebb rendszerességgel működő közösség tagjai.)

Kovács Ervin Gellért premontrai atya mutatja be a belvárosi szentmisét, és az asszisztenciát, valamint a gregorián énekes szolgálatot hétről hétre a Szent Mihály Laikus káptalan (<http://www.capitulumaicorum.blogspot.com>) adja. Ők a zsolozsma végzését és a régi esztergomi rítust is szívükön viselik, nagyobb ünnepeken közös matutíniumot énekelnek a Váci utcai Szent Mihály-templomban (Angolkisasszonyok). Az ország több helyén azonban másutt is (pl. Szeged, Kecskemét, Városlőd) több-kevesebb rendszerességgel vannak régi rítusú szentmisék.

A régi rítusú szentmisének nem a latinnyelvűség a lényege, hiszen az új rítust is lehet végezni latinul. A régi rítusban latinul a celebránsnak kötelessége elmondani a miséhez tartozó szövegeket, ugyanakkor a bibliai felolvasásokat, a változó énekes részeket (zsinat előtti kezdeményezéseket követve és különösen a közel-keleti keresztények nyelvi szokásai szerint) általában két nyelven mondjuk. A Szentatya szándéka szerint is ily módon befogadjuk az új rítus közegében létrejött legnemesebb „reformokat”. Ide soroljuk az Éneklő Egyházban megismert magyar gregorián tételeket is. Egy nyelvű ének is van, latin is, magyar is. Voltaképpen több mint illő lenne legalább az állandó részeket minden latin szertartású katolikusnak latinul is tudnia!

Ami azonnal feltűnik: sokkal fontosabb itt a mise imái elmondásának, így az áldozat bemutatásának kötelező iránya: nem a népnek háttal, hanem arccal a Napkelet, Krisztus felé. (Úgy, ahogy ezt még egyes hagyományhű protestáns közösségekben is megőrizték.) Aztán a csend: vannak olyan papi imák, így elsősorban a kánon, amely szigorúan nem fennhangon szól, hanem vagy az énekkel párhuzamosan, vagy teljes csöndben. De semmi titkolás nincs: könyvek, sőt internet is biztosítja azt, hogy tudatosan megismerjük, mi is hangzik el a legszentebb pillanatokban. A lényeg tehát a szentség megtapasztalása, első renden az Oltáriszentségnek aggályos,

azaz hogy inkább aggályosnak csak tűnő tisztelete. Ehhez tartozik, hogy e rítusban kézbe áldozás nincs.

A sokrétű, jelentésteljes papi mozgás, a komolyan vett, komoly összpontosítást igénylő asszisztencia, továbbá a hívek tiszteletteljes, visszafogott, de differenciált mozgása mind a mélységes tisztelet, a hódolat kifejezései. Miközben a latin szövegek (melyek értelmét tökéletesen elsajátíthatjuk) biztosítják a mindennapok nyelvétől való emelkedést s közben az elmélkedést, bőségesen van alkalom anyanyelvünk megszentelt rétegeinek használatára a régi olvasmányrend szerinti lecke és evangélium olvasásakor (a fennhangon elhangzott latin után, vagy önmagában), s különösen a proprium-tételek és a válogatott, nemes magyar népének éneklésekor. Valódi tapasztalat: a bonyolultabb liturgia követése, a latin szöveg megértésére fordított szellemi erőfeszítés, a soktagú asszisztencia és a színvonalas latin-magyar énekes és orgonás szolgálat biztosítása, vagy akár a kották és más anyagok előállítása – de a pusztá részvétel is, családi ebédről sietve, nem a megszokottabb időpontban... – a lehető legaktívabb „participatio” (részvétel). Igen, ebbe a rítusba nem fér bele a folytonos papi kommentár, de van lehetőség és igény a komoly igehirdetésre. Nem, itt nem fogunk kezdetet a paxra, de a vegyes összetétel ellenére, már itt is sokáig beszélgetnek a nagyrészt fiatal hívek a templom előtt, vagy egy palacsintázóban. Szívesen folytatnák plébánián vagy közösségi házban is, de most annak is örülni kell, s örülnek és hálásak is, hogy egy nagylelkű, nagyszívű plébános, dr. Osztie Zoltán délutánonként helyet adott a közösségnek, Szent Gellért ereklyéi körül, a Nagyboldogasszony védelme alatt.

Déri Balázs

A Benedek féle reform folytatódik

A Püspöki Szinódus Afrikával foglalkozó II. külön ülészakának idejére váratlanul megsűrűsödtek azok az események, amelyek Őszentsége XVI. Benedek pápa általános reformprogramjához kapcsolódnak. Számos vezető egyházi személyiség, aki a szinódus miatt utazott Rómába, közelről érezhette, hogy a Szentatya lépésről lépésre mennyire eltökélten valósítja meg alapvető célkitűzéseit: a katolikus identitás megerősítését és az Egyház egységének előmozdítását. Erre vonatkozóan adunk tájékoztatást a 2009. októberében zajlott eseményekről.

2009. szeptember 14-én volt a *Summorum Pontificum* motu proprio (a „régí rítusú szentmise” újbóli előtérbe helyezése) hatályba lépésének második évfordulója. Az eltelt idő alatt sokan – püspökök, papok és világiak – nyilatkoztak arról, mennyire nem érinti az ő országukat, városukat stb. ez a rendelkezés. Ezek a nyilatkozatok általában személyes benyomásokon alapultak. Voltak országok, ahol konkrét felméréseket végeztek, közvélemény kutatásra alapozva. Három ilyen esetről szeretnénk itt röviden beszámolni.

a) A legutóbbi ilyen felmérésre Olaszországban került sor 2009 szeptember 24-e és 27-e között a hagyományos liturgia iránt elkötelezett olasz hívek egyik internetes fóruma, a Messainlatino.it megbízásából. A Gallup csoporthoz tartozó Doxa közvélemény-kutató cég 1001 fős reprezentatív mintában 15 évnél idősebb alanyokat kérdezett meg telefonon a CATI módszerrel (*Computer Assisted Telephone Interview*). A feltett kérdések a következők voltak:

(1) Katolikusnak tartja-e magát?

(2) Milyen gyakran jár misére?

(3) Hallott-e róla, hogy 2007 júliusában XVI. Benedek pápa úgy rendelkezett, hogy a mise végezhető egyrészt a rendes formában, vagyis VI. Pál misekönyvével (olaszul, a nép felé fordulva és állva áldozva), másrészt a rendkívüli formában, vagyis XXIII. János misekönyvével (latinul és gregorián énekkel, az oltár felé fordulva és térdelve áldozva)?

(4) Normálisnak tartja-e, ha az Ön plébániáján a mise mindkét formáját bemutatják?

(5) Ha a misét az Ön plébániáján is végeznék a rendkívüli formában (anélkül, hogy ez helyettesítené a rendes formát), részt venne-e rajta, és ha igen, milyen gyakran?

A válaszokból kiderül, hogy a pápai rendelkezésről az összes katolikus 58%-a, a havi rendszerességgel misére járóknak pedig 36%-a egyáltalán nem hallott. A két forma együttélését egy plébánián 71% tartotta normálisnak mind az összes katolikus, mind a gyakorló hívek között. A gyakorló katolikusok 63%-a állította, hogy legalább havonta egyszer szívesen venne részt régi rítusú szentmisén (az összes katolikus között ez az arány 33% volt). A legmegdöbbentőbb adat szerint azonban e 63% kétharmada, vagyis az olasz gyakorló katolikusok 40%-a heti rendszerességgel választaná a rendkívüli formát.

b) Hasonló felmérés történt Franciaországban egy évvel korábban, 2008 szeptember 24-én és 25-én. A megbízó ezúttal a Paix Liturgique volt, a ku-

tatást pedig a CSA közvélemény-kutató cég végezte. Az eredmény összefoglalva a következő. A megkérdezett francia katolikusoknak csak 42%-a, a gyakorló hívőknek pedig mindössze 18%-a nem hallott a pápai motu proprio-ról, ami jóval kisebb szám, mint Olaszországban, ráadásul a hatályba lépéstől számítva feleannyi idő alatt. A római rítus két formájának együttélését egyazon plébánián 62, ill. 61% tartotta normálisnak. A régi rítusú misék tartását saját plébániáján a válaszadók 12 (összes), ill. 16%-a (gyakorlók) nagyon, 31, ill. 26%-a pedig inkább támogatná (a többiek elleneznék vagy nincs véleményük). Végül a megkérdezett katolikusok 3%-a, a gyakorlóknak pedig 19%-a felelte azt, hogy ha lenne rá lehetősége, hetente venne részt régi rítusú szentmisén, a havi misehallgatást pedig további 4, ill. 15% vállalta.

Ezek a számok alaposan rációznak a hívek állítólagos érdektelenségére, hiszen a gyakorló katolikusok $40 + 23 = 63\%$ -a Olaszországban és $19 + 15 = 34\%$ -a Franciaországban milliós nagyságrendű embertömeget jelent, amely legalább havonta egyszer igényelné a hagyományos rítusú szentmisét.

c) Végül érdemes megemlíteni, hogy az Egyesült Államokban 2009. augusztus végén számoltak be nyilvánosan arról a felmérésről, amelyet a Center for Applied Research in the Apostolate (Georgetown University, Washington, DC) 2008 februárjában végzett 1007 katolikus felnőtt alanyon (az adatgyűjtés módja itt is véletlenszerű telefonos interjú volt). Amerikában a megkérdezettek 25%-a támogatta és csak 12%-a ellenezte a hagyományos liturgia visszatérését, miközben igen magas, 63% volt a vélemény nélküliek aránya (a hetente misére járók között ez a megoszlás 33, 20 és 47% volt). Azoknak, akik nem ellenezték a régi rítusú misét (a teljes minta 87%-a), 29%-a válaszolta, hogy szívesen venne rajta részt, ha elérhető lenne; ugyanez az arány a heti, ill. havi miselátogatók között 45, ill. 42% volt (a teljes minta 80, ill. 87%-ából).

Ha felszorozzuk ezeket a számokat az összes USA-beli katolikus felnőttre, megkapjuk, hogy $0,29 \times 87\%$ -uk, vagyis a kb. 68 millió világi hívő 25,23%-a, azaz kb. 17 millió férfi és nő szívesen ünnepelné a szentmisét a római rítus rendkívüli formájában (ugyanez az érték a hetente misére járók között $0,45 \times 80\% = 36\%$, a havi miselátogatók között pedig $0,42 \times 87\% = 36,54\%$, ami a templomokat országszerte megtöltő hívek egyharmadát jelenti).

Érdeemes elgondolkodni a számokon, melyek önmagukért beszélnek. Vagyis arról árulkodnak, hogy amennyiben a hívőknek tudomásuk van a régi rítus szerinti szentmisén való részvételről, akkor a hívek 30-40%-a

szívesen venne részt ilyen szentmisén akár hetente. Akkor miért nem tudunk többet erről, illetve miért nincs több helyen ilyen lehetőség? A kérdés egyik oldalának helyi értelmezésére ad választ a 2009. októberében Németországban tartott ifjúsági összejövetel, ahol az egyik résztvevő hasonló kérdést feszegetve beszámolt arról, hogy néhány német püspök azért nem támogatja a hagyományos római liturgiának fokozottabb bevezetését, mer „attól fél, hogy meg kell változtatnia a teológiáját”. Vagyis ezen néhány püspök attól tart, hogy újra kellene gondolnia a teológiai hozzáállását.

R.Z.

(idézet a „Szent Mihály Laikus Káptalan” blogjáról)

Az Eucharisztia csodája

Buenos Airesben az elmúlt években a következő esemény döbentette meg a katolikusokat. Egy templomban az történt, hogy kézbeáldoztatás közben leesett egy szentostya, és mivel piszkos lett, a hívő nem akarta magához venni. A pap felvette és vízbe tette, hogy majd ha feloldódik, megöntözzék vele a virágokat. Öt vagy hat nap után ahelyett, hogy feloldódott volna, valami piros folt keletkezett rajta, ami a napok során egyre növekedett.

Ekkor hívtak egy orvos szakértőt, hogy vizsgálja meg. Ő mintát vett belőle. Az egyik minta olyan volt mint a zselatin, a másikkól 96 nap után egy száraz varr keletkezett, amilyen a sebek felszínén szokott lenni. Az orvos elment egy laboratóriumba, Buenos Airesben, majd egy ismerőséhez Kaliforniába, aki laboratóriumban dolgozott, hogy megvizsgáltassa a vett mintákat. Nem mondott semmit a laboránsoknak arról, hogy ez honnan származik.

A laboratórium vezetőjének ez volt a válasza: „A minta, amit hozott nekünk, szívizomnak egy darabja, a baloldali szívkamrából.”

Az orvos megdöbönt. További kutatást javasolt. Még nagyon sok felfedezni való van, 1999 óta dolgoznak a kutatáson. Néhány évvel ezelőtt rátaláltak egy híres, nagy tudású kardiológia, patológiai és biokémia professzorra, aki írt egy könyvet arról, hogyan lehet visszamenőleg megállapítani, mi miatt halt meg a beteg, amikor a szíve súlyosan meg volt sérülve. Odaadták a mintákat ennek a híres dr. Fredeick Zugibe professzornak 2004-ben (ő volt az, aki a Torinói leplet is vizsgálta), aki azt mondta, hogy az az ember, akié ez a szívdarabka volt, súlyos szívserüléseket szenvedett, ezt az embert ütötték, kínozták. Ez a tudós nem tudott róla, hogy egy Szentostya az, amit vizsgál...

A tudós végül ezt kérdezte: „De egy valamit el kell, hogy magyarázzon nekem: hogy lehet, hogy amíg vizsgáltam a mintát, az mozgott, lüktetett? Hogyan vette ki a szívet egy halott emberből, és hozta el nekem, ide New Yorkba, élve?”

Mire ezt mondtam: „Professzor úr, ez nem az, aminek gondolja. Ez egy Szentostya, ami egy templomban, Buenos Airesben, 1999-ben vérezni kezdett!” A professzor nem akart hinni a fülének!

Gondoljanak bele, azt állítottam egy tudósnak, hogy egy darab búzalisztből készült ostyából vér kezdett folyni és szívszövet lett belőle... De még nincs vége, mert azt kérdezte tőlem: „Hogy lehetséges ez, hogy ha már 1999 óta vizsgálat alatt van a minta, tehát öt éve, és még mindig élő?”

Szóval visszamentem a buenos airesi laboratóriumba és utánanéztam a dokumentumoknak a kutatás kezdetét illetően. A labortechnikus ezt írta a jegyzőkönyvbe: „Bizonyos folyadékok megfigyelhetők ebben a mintában, mint vörösvérsejt, fehérvérsejt, hemoglobin, de ami különösen figyelemfelkeltő itt, hogy a sejtek mozognak, lüktetnek. Azóta jó sok idő eltelt. A vérsejteknek 15 perc alatt el kellett volna pusztulniuk”

Mivel nagyon érdekelt ez a „szív” téma, utánanéztam, és találtam egy hasonlóan izgalmas esetet. Lancianóban, egy dél-olasz városban a pap misézés közben nem hitt benne, hogy Jézus valóban jelen van az Eucharishtiában. Mialatt kételkedett, az ostya vérré vált és megalvadt. Később hússá vált. Ha elmennek Lancianoba, megtekinthető ma is.

A borból öt vérrög lett, amik úgy néznek ki, mint a vatta. Mid az öt különböző méretű, de ugyanannyi a súlyuk! Mindez a VIII. században történt. Elhívták Linolli professzort, aki tapasztalt biokémikus és patológus, hogy megvizsgálja. Ez a doktor azt mondta: „Ez egy izomdarab a szívből, ugyanolyan, mint a másik minta (az első). Ugyanahhoz a személyhez tartozik!” Be tudjuk bizonyítani, hogy Jézus jelen van az Eucharishtiában? Az Úr valami misztikusat mond: csodákat teszek a vakokkal és süketekkel, de szeretném, ha nem kellene csodákat tennem, és mégis hinnétek a hitetek által. Nem mondom azt, hogy ezek bizonyítékok, csak egyszerűen elmondtam a kutatásaim eredményét és ti meditálhattok rajta és valami következtetésre juthattok. Azt hiszem, hogy meditálnunk kell, hogy az Úr mit akar nekünk üzeni ezekkel a jelekkel!

(N.N., rövid kivonat az előadásból)
(Maranatha, 2009. nov-dec., 14. o.)

A Szentlélek kegyeltje

Bauardy (a megfeszített Jézusról nevezett) Mirjam sarutlan kármelita apáca

1846-ban a Szentföldön. (Abellin) született keresztény arab családban: s 1878-ban halt meg.

Nehéz gyermekkorra volt. (Korán árvaságra jutott, a nagybátyja nevelte. Ifjú korában egy mohamedán a torkát átvágta, s elrejtette egy barlangban. A Szűzanya csodálatos módon meggyógyította.) Későbbi éveiben is sok próbát, nehézséget és szenvedést kellett kiállnia. Jézus Édesanyját – miként a választottak általában – nagyon szerette, gyermeki bizalommal viseltetett iránta, mély, bensőséges kapcsolatban élt vele... Ez a csaknem analfabéta nővér Istentől kiválasztott stigmatizált vezeklő volt. Az Úr előre bejelentette neki, hogy megadott időtartamig megengedi, hogy a gonosz lelkek megszállják. *Ezért a megszállottakért is kérhetjük közbenjárását:* alkohol, drog és egyéb függőségek esetén.

A mangalorei és a bethlehemi kármelita kolostor alapító tagja. Ez utóbbinál az építkezést vezette, mivel ő ismerte a nyelvet. A zárda felépülése után itt halt meg. (Életéről bővebben a következő számban lesz szó, mivel ünnepe augusztus 25-én van.)

Nővértársai a püspök utasítására feljegyezték Mirjam nővér szavait. Ebből közlünk most néhány gondolatot:

Ó, Szentlélek, amikor a tanítványoknak fölragyogtattad fényedet, egészen megváltoztak: erejük megújult, és könnyebben hoztak áldozatot! Megtanulták jobban megismerni Jézust. – Béke Forrása, világosságoddal világosíts meg engem! Éhes vagyok, táplálj engem! Szomjazom, jöjj, és adj innom! Vak vagyok, add vissza szemem világát; jöjj, változtasd gazdagsággá szegénységemet! Tanulatlan vagyok, oktass engem! Ó, Szentlélek, teljesen átadom magam neked!

Egy hang ezt mondta: *Ha engem keresni, megismerni és követni akarsz, hívd a Világosságot, a Szentlelket, vagyis azt, aki megvilágosította tanítványaimat, és megvilágosít minden népet, amely hozzá kiált! **Bizony, bizony mondom nektek, aki a Szentlélekhez könyörög, keresni fog engem, és megtalál...** A Szentlélek által olyan finom lesz a lelkiismerete, mint a mezők virága, s **ha családapa vagy családanya, béke lesz a szívében és egész családjában, béke lesz földi és túlvilági életében; nem sötétségben, hanem békében fog meghalni.***

Megkérdeztem az Úrtól: *Mit tehetek én ezért? Senki sem fog hinni nekem. Láthatod, milyen állapotban vagyok...* - Az Úr így felelt: *Ha eljön a pillanat, én mindent elintézek, és te semmi sem leszel.*

Az Úr Jézus Boldog Mirjam nővéren keresztül kérte Egyházától a Szentlélek Úristen tiszteletének a terjesztését s konkrét útmutatásokat adott ennek a módjáról.

Láttam az Urat, egyenesen állt, és egy fának támaszkodott. Érett búzalkalászok és szőlők vették körül, amelyeket a belőle áradó sugárzás érlelt. *Közösségek kutatnak új ájtatossági formák után, s közben elhanyagolják a Szentlélek hagyományos tiszteletét. Ezért annyi a tévedés és a békétlenség, s ezért olyan kevés a világosság. Nem hívják segítségül a Szentlelket, ezért nem ismerik föl a Világosságot, még a szemináriumokban sem. Egymás üldözése és féltékenység uralkodik a szerzetesrendekben, ezért van sötétség a világban.*

Senki sem fog eltévelyedni, aki a Szentlelket hívja segítségül, éljen akár a világban, akár kolostorban. Minden pap, aki a Szentlélek áhítatos tiszteletét gyakorolja, és erről másoknak is beszél, megvilágosodásban részesül.

A hang ismételten fölhívta figyelmemet, hogy *az egyetemes Egyházban el kell rendelni a havi egy Szentlélek-mise bemutatását. Ennek az áhítatgyakorlatnak hatásáról köteteket lehetne írni, de képtelen vagyok tartalmukat visszaadni, hiszen sem írni, sem olvasni nem tudok. Az Úr majd elindítja a lángot, amikor akarja.*

Maga az Úr Jézus kérte a Szentlélek-kilenced végzését és annak konkrét módját:

A *Veni Creator Spiritus (Teremtő Szentlélek jövel...)* és a Miserere (bűnbánati) zsoltár napi imádkozását:

Könyörgés megbocsátásért és újjászületésért

A karvezetőnek. Dávid zsoltára, amikor Nátán próféta eléje járult, miután ő Batsébával vétkezett.

Könyörülj rajtam, Isten, irgalmad szerint, könyörületességed szerint töröld el gonoszágomat! Moss egészen tisztára vétkemtől, bűnömtől tisztíts meg engem!

Mert elismerem gonoszágomat, és bűnöm előttem van szüntelen. Elened vétkeztem, egyedül ellened, s azt cselekedtem, ami előtted gonosz, hogy igaznak bizonyulj beszédedben, és igazságos a te ítéletedben. Íme, gonoszágban fogantattam, és bűnökben fogant engem az én anyám.

Íme, te a szív igazságát szereted; bölcsességedet titokban kinyilatkoztatad nekem. Hints meg engem izsóppal és megtisztulok, moss meg engem és a hónál fehérebb leszek! Add, hogy örömet és vidámságot halljak, hadd ujjongjanak csontjaim, amelyeket összetörtél!

Fordítsd el bűneimtől arcodat, töröld el minden gonoszágomat! Tiszta szívet teremts bennem, Isten, s az erős lelket újítsd meg bensőmben! Szent lelkedet ne vond meg tőlem! Színed előtt ne vess el engem, szent lelkedet ne vond meg tőlem! Add vissza nekem üdvösséged örömét, és készséges lélekkel erősíts meg engem! Hadd tanítsam útjaidra a bűnösöket, hogy hozzád térjenek az istentelenek!

Szabadíts meg a vértől, Isten, szabadító Istenem, hogy nyelvem ujjongva hirdesse igazságodat! Uram, nyisd meg ajkamat, hadd hirdesse szám dicséretedet!

Hiszen nem kedveled a véres áldozatot, ha égő áldozatot hozok, nem tesz neked. A töredelmes lélek áldozat Istennek, a töredelmes, alázatos szívet, Isten, nem veted meg.

Tégy jót, Uram, jóságodban Sionnal, hogy felépüljenek Jeruzsálem falai. Akkor majd kedvedet leled az igaz áldozatban, ajándékokban, egészen elégő áldozatokban; Akkor majd fiatal bikákat tesznek oltárodra.

(51 (50). zsoltár)

Boldog Mirjamtól a jeruzsálemi pátriarkán keresztül jutott el a Szentatyához az Úr kérése.

XIII. Leó pápa két enciklikát adott ki a Szentlélek-imádrásról:

1895. május 5-én : „Provida matris”.

1897. május 9-én: „Divinum illud munus”, ebből származik a következő részlet: „Elhatározzuk és elrendeljük, hogy az egész katolikus világban a jelen és a következő években pünkösöd előtt az összes plébániatemplomokban kilencnapos ájtatosság legyen...”

II. János Pál pápa 1983-ban avatta boldoggá Mirjám nővért, majd kiadta a „Dominum et Vivificantem” (Urunk és Éltestőnk) c. enciklikáját.

A Szentlélek-mise könyörgése lehet napi imánk is:

„Isten, ki híveid szívét a Szentlélek megvilágosításával tanítod: add, hogy ugyanazon Lélek által megismerjük, ami helyes, és az Ő vígasztalásának mindenkor örvendezzünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által, ki Veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik, mindörökké. Amen.”.

Mária- kegyhelyek

Röjtökmuzsaj

A Soprontól délkeletre, Fertőszentmiklós közelében lévő Röjtökmuzsaj kegytemplomának története szorosan kapcsolódik a Soprontól északnyugatra, a Lajta partján fekvő, Trianon óta Ausztriához tartozó Vimpác (Wimpassing) község templomának legendájához. Vimpác hívei 1496-ban templomot építettek. A templom elkészült, de oltárkép nem volt. Ekkor a Lajta partján dolgozó parasztok egy szép Szűz Mária szobrot találtak, ezt helyezték a templom oltárára. 1529-ben a Bécs alól visszavonuló törökök egyik parancsnoka – a legenda szerint titokban a Szentszűz tisztelője – magával vitte a szobrot. Útközben súlyosan megbetegedett. Az egyik magyar fogoly, egy kondás, azt tanácsolta a basának, hogy küldje vissza a szobrot, akkor meggyógyul. Így is tett, és betegsége azonnal elmúlt. A vimpáciak kimondhatatlanul örültek a szobor csodálatos visszaérkezésének. Egyre többen zarándokoltak a faluba, különösen akkor, amikor a templom előtt forrás fakadt, amelynek vizétől sokan meggyógyultak. 1587-ben kolostor is épült a kegyhelyen, amely először a ferenceseké, majd 1628-ban a minoritáké lett. Amikor II. József (1780-1790) a kolostorok egy részét feloszlatta, a minoritáknak el kellett hagyniuk Vimpácot. Ezt követően került a legenda szerint középkori kegyszobor – több kézen át – Röjtök templomába. (Röjtökmuzsaj 1928-ban alakult meg Röjtök és Muzsaj község összevonásából.)

Röjtök középkori templomát a Bécs ostromára vonuló törökök 1683-ban fölgyújtották, egy évszázaddal később azonban újjáépült. A kegyszobrot őrző jelenlegi neogótikus stílusú templom 1869-ben készült. (A Vimpácról Röjtökre hozott kegyszobor – művészettörténész véleménye alapján – nem középkori eredetű, hanem XVIII. századi alkotás.) A sorozatos imameghallgatások hatására Vilt József győri püspök 1811-ben engedte a szobor nyilvános tiszteletét, és azt a főoltárra helyezték. A kis Jézust és Máriát – sok búcsújáró helyünk szokásához hasonlóan – ezüstkoronával megkoronázták.

A kegytemplom főbúcsúja a Kisboldogasszony ünnepét követő vasárnap van. A búcsú előtti nap éjszakáján fáklyás körmenetet tartanak. A körmenet éjfélkor indul a kegytemplomból, elhalad a XVIII. század végéről – 1794-ből – származó, toszkán oszlopon álló fogadalmi Szentháromság-szobor, és az 1800-ban készült, szép kerítéssel körülvevett Szent Anna szobor előtt, amelyen Szent Anna Máriát oktatja. A körmenet a régi muzsaji kápolnáig megy, majd hajnal felé ugyanazon az úton tér vissza a kegytemplomba. A röjtökmuzsaji búcsúsok énekét – különösen napjainkban – mi is szívből zenghetjük.

*Vedd szent pártfogásodba, édes Szűzanyánk,
Nemzetiünket, hazánkat, kegyes Védanyánk.*

K.D.

A Pompei-völgyi rózsafüzér királynéja tiszteletének rövid története

A Vezuv tűzhányó lábánál, kb. 30 kilométerre Nápoly városától, a híres antik fürdőváros romjainak tőszomszédságában emelkedik a külső méreteiben is tekintélyes, belső kiképzésében és hangulatában megkapóan harmonikus pápai bazilika, mely részben szerencsés fekvésénél fogva, de főként a benne őrzött és tisztelt kegykép előtt végzett ájtatosságok következtében világszerte ismert búcsújáró hely.

A szentély építése előtt a pompeii völgyre valami ősi átok nehezedett. A pogány kor förtelmes kicsapongásainak hamuesővel (79-ben Krisztus után) eltemetett hírhedt központját, Pompeit, Napoleon kora óta a régészek feltárták, s ezen ásatásokban minden írásnál és prédikációnál világosabban beigazolódtott, hova züllesztí az embert az igaz Istent tagadó anyagiasság.

A múlt század vége felé Pompei völgye puszta mezőség volt, hol igen kevés, nagy nyomorban élő földmunkás család lakott és a közbiztonságot erősen veszélyeztették a rablók garázdálkodásai; az utasok messze elkerülték, s ha mégis át kellett a vidéken haladniuk, csak fegyveres kísérettel menthették meg életüket és holmijukat.

1872 év októberében egyik ottani telektulajdonos, De Fusco grófnő megbízottja, Longo Bartolo ügyvéd kiszállott a pompeii völgybe, hogy a birtok jövedelmezőbb megmunkálását szorgalmazza. Buzgó és vallásos ember léte – néhány évvel azelőtt tért meg ifjúkori Istentől való eltávolodásából, – megdöbbsent azon vallástalanság, babonaság és lelki elhagyatottság láttára, mely a völgy lakóinak életét állatiassá tette, s számukra az örök üdvösség útját teljesen elzárta. Csüggetegen, reményvesztetten járt-

kelt a düledező viskókban és az elvadult mezőségen egyik októberi regelen, mikor töprengései közepette felcsendült lelkében egy rég elfeledett lelki-atyai intés: ha üdvözülni akarsz, terjeszd a rózsafüzér-ájtatosságot, Mária megígérte ezt! S akkor, a fojtó csend közepette, a déli harangszót hallva, Bartolo Longo legyőzve magában a kislelkűséget megacélozott hittel vállalta az átkozott vidék lelki és anyagi felszabadítását: elindult kezében a rózsafüzérrel, hogy az elvadult pusztaságot virágos kertté varázsolja, s a Rózsafüzér Királynéjának trónust emeljen. A völgyben csak egy roskatag, elárvult kápolna volt, ide igyekezett beédesgetni a templomtól elszokott völgylakókat. Viskóról-viskóra járt, rózsafüzéreket, érmeckéket osztogatott, tanítgatta az öregeket és fiatalokat a szent olvasó imádkozására. Azok azonban akkor még inkább csak a mulatságokra gondoltak. Hát ő is rendezett népmultságokat tombolával, melynek nyerevényeit kegytárgyak képezték. Majd szerzett a kápolnába egy nyomtatott Madonna-képet, s az őszi mulatságkor és májusban jobb szónokokat hívott, ünnepi nagymiséit énekeltetett s ezzel is vonzotta a népet Istenhez, Máriához. Beavatta tervébe a szentéletű nolai püspököt is, ki prófétai előrelátással egy nagyobb Mária szentély építését jelölte meg, mint legalkalmasabb eszközt a hívek megnyerésére. Bartolo Longo elfogadta a főpásztor utasítását, s először is egy olajfestésű képet igyekezett szerezni, mely a Rózsafüzér Királynéját ábrázolja. Egy jóságos szerzetes révén hozzájutott a képhez: primitív, rossz állapotban lévő festmény volt ez, mely a rózsafüzér királynéját ábrázolta, az egyik oldalon Szent Domonkossal, a másikon azonban Szent Katalin helyett Szent Rózával. A kép átszállítását Pompei völgyébe egy jóindulatú odaválós fuvarosra bízta, aki együgyűségében trágyás szekere tejejére helyezte azt. Ez volt a csodatevő kép elindulása a pusztaságba, melyet Isten Anyja kegyelmei trónusául választott ki magának, az Úr 1875. esztendejében, november 13-án.

A kegyképet 1879-ben Maldarelli nápolyi festőművész renoválta: a kis Jézus és a Madonna alakján, s főleg arckifejezésén földöntúli, megnyugtató báj ömlik el. Szent Róza alakját átfestette a művész Szent Katalinná, ahogy a Rózsafüzér hagyományai kívánják. Bartolo Longo és buzgó munkatársai Nápoly templomaiban és házaiban adományokat gyűjtöttek, hogy a kegyképnek méltó szentélyt építsenek. Eleinte csak kétkedéssel, rosszakarattal és közönnyel találkoztak: ekkor jött segítségükre maga a Szent Szűz. Csodálatos imameghallgatások, gyógyulások fordultak elő; az épülő szentélynek mindig több-több jótévője akadt, akik kisebb-nagyobb adományokkal biztosították az építkezés folytonosságát. XIII. Leo pápa 1887

áprilisában aranykoronát küldött a kép feldíszítésére, a hívek kegyelele pedig csodálatos ragyogású briliánsokkal szórta tele. A keretet bronzból készítették, melybe tizenöt kisebb kép van beleillesztve. E kisebb képek a szentolvasó titkait ábrázolják. 1894-ben ugyanazon pápa kegyesen fogadja a már teljesen felépült templom alapítóinak kérelmét és azt, a hozzátartozó építményekkel együtt az apostoli Szentszék tulajdonába veszi, 1901-ben pedig pápai bazilikává nyilvánítja.

A kegyhelyen történt csodálatos gyógyulások és imameghallgatások híre csakhamar elterjedt Nápoly, majd Olaszország határain túl és mindenünnen özönlöttek a katolikus hívek Pompéi völgyébe, hogy a Rózsafüzér Királynéjának közbenjárásáért esdekeljenek. Minthogy a szentély hamarosan szűknek bizonyult a nagyszámú zarándok befogadására, XI. Pius pápa utolsó éveiben egészen átépítették és oldalhajók valamint kápolnák hozzáadásával kb. mellett öt nagy intézményt létesített: a Pompéi Szűz Női Árvaházat, a Börtönlakók Fiainak „Bartolo Longo” Nevelőintézetét és a Börtönlakók Leányainak Menhelyét. Mindezen intézmények fenntartása kizárólag önkéntes adományokból történik, melyeket bőkezűen ajánlanak fel a hívek, hogy imádságuknak az irgalmas szeretet tetteivel szárnyat adjanak.

Bartolo Longo ügyvéd, a szeretet-művek és a Szentély alapítója, életének hátralévő részét Mária tiszteletének terjesztésére szentelte, könyvek, folyóiratok és más nyomtatványok által. Kora és érdemei teljében hunyt el az Úrban, 1926. okt. 5-én, 85-ik életévében. Éppen az utolsó időkben indították el boldoggá avatási ügyének tárgyalását.

Kérő kilenced

A kétségbeesett ügyekben segítő Pompéi Rózsafüzér Királynéja tiszteletére

Még a kezdet kezdetén, a templomépítési mozgalom sok tagja arra buzdította a csüggedést nem ismerő Bartolo Longo ügyvédet, hogy a pompéi Rózsafüzér Királynéjának kegyeiért esdeklő hívek használatára szerkeszsen egységes imaszöveget. Az apostoli lelkületű férfiú 1879-ben betegen feküdt és halála percét közeledni látta. Utolsó erőfeszítéssel nekilátott az imaszöveg megfogalmazásának; súlyosbodó állapota dacára naponta felkelt s a kápolnában a Szent Szűz képe előtt újra átolvasta, átgondolta és javítgatta az egyes fejezeteket. Ugyanazon év Nagyboldogasszony napjára el

is készült e munkájával. Ezen a szép ünnepen a nagybeteg – bár a szokottnál rosszabbul érezte magát – új bizalomra gerjedve betegágyához hozatta a házi kápolnájában őrzött Mária képet és buzgón esedezett a gyógyulás kegyelméért, melyet még aznap el is nyert.

Ajánlatos a kilenced minden napján az örvendetes, fájdalmas avagy a dicsőséges rózsafüzért is elmondani, továbbá a lorettói litániát és egyéb, a Boldogságos Szűz tiszteletére rendelt ájtatosságokat. Üdvösnek tartjuk megemlíteni, hogy az egyik csodálatosan meggyógyult hívőnek, Agrelli Fortunatinának, a Szent Szűz jelenésben nyilatkoztatta ki: „Aki kegyelmet kér tőlem, végezzen el három kilencedet, a teljes rózsafüzérrel kiegészítve, és azután három hálaadó kilencedet.”

A kilenced hamarosan igen elterjedt és eddig 24 nyelven ért el több kiadást. Itt adjuk a magyar fordítást.

A kilenced végzésénél az alábbi imákat mondjuk a rózsafüzér egy-egy tizede előtt, öt tizedet végig imádkozva. Ezt kilenc egymást követő napon végezzük.

Imádság előtt tegyük magunk elé a csodatevő képet és ha lehetséges, helyezzünk melléje két égő gyertyát, melyek a hívő szívében lángoló hitet jelképezik. Mielőtt a kilencedet elkezdenénk, könyörögjünk Szienai Szent Katalinhoz, hogy velünk imádkozzék, eképpen:

Oh, Szienai Szent Katalin, én pártfogóm és mesterem, ki az égből segíted híveidet, mikor a rózsafüzért imádkozzák, állj mellettem e pillanatban és kegyeskedjél velem együtt imádkozni ezt a kilencedet a Rózsafüzér Királynéja tiszteletére, aki kegyelmeinek trónusát Pompéi völgyébe helyezte, hogy a te közbenjárásod által az áhított kegyelmet elnyerhessem. Ámen.

P. Istenem, jöjj az én szabadításomra.

H. Siess Uram az én segítségemre.

P. Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek,

H. Miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.

Oh, szeplőtelenül fogantatott Szent Szűz és Rózsafüzér Királynéja, Te ki a pusztuló hit és győzelmes gonoszság eme napjaiban királynői és anyai székhelyedet Pompei ősi földjére, az elpusztult pogányság színhelyére telepítetted, ahol egykor ördögöket és bálványokat imádtak, te most ezen helyről mint az isteni Kegyelem Anyja mindenüvé kiárasztod az égi kegyelem és irgalmasság kincseit: oh Mária! Te kegyes uralkodásod ezen trónusáról fordítsad énreám is irgalmas szemeidet és légy kegyelemmel

hozzám, kinek annyira szükségem van a te közbenjárásodra. Mutasd meg irántam is, mint már annyi más iránt bebizonyítottad, hogy valóban az Irgalmasság Anyja vagy: mutassad magadat Anyámnak! Én pedig teljes szívemből üdvözöllek téged és segítségül hívlak, mint Uralkodónőmet és a Szent Rózsafüzér Királynéját.

Itt imádkozandó a rózsafüzér első tizede...

Üdvözlégy Királyné, irgalmasság Anyja, életünk, édességünk, reményességünk, üdvözlégy! Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai, Hozzád sóhajunk sírva és zokogva e siralom völgyéből. Fordítsd reánk tehát Szószólónk irgalmas szemeidet és e számkivetés után mutasd meg nekünk Jézust, méhednek áldott gyümölcsét, oh irgalmas, oh kegyes, oh, édes Szűz Mária!

Trónusod zsámolya elé borulva, oh nagy és dicsőséges Asszonyom, az én lelkem szörnyűséges sóhajok és szorongatások közepette fordul feléd. Ezen zaklatottságomban és aggodalmaimban bizalommal emelem hozzád szemeimet, hiszen te az elhagyatott és szegény földművesek mezőseit választottad lakhelyedül és itt, a pogány gyönyörűségek városával és színházaival szemközt, melynek romjai felett ma halotti csend uralkodik, te, győzedelmes Királyné, felemelted szavadat, felszólítván Olaszországban és az egész katolikus világon élő fiaidat, hogy építsenek tiszteletedre szentélyt.

Oh, indulj könyörületre az én lelkem felett, mely megsemmisülve porban fekszik. Könyörülj rajtam, oh, Asszonyom, könyörülj rajtam, mert mértéken felül telve vagyok nyomorúsággal és megaláztatással. Te, ki a gonosz lélek pusztulása vagy, védj meg az ellenségektől, melyek ostrom alatt tartanak. Te, ki a Keresztények Segítsége vagy, szabadíts meg a megpróbáltatásoktól, melyekben nyomorúságosan sínylődöm. Te, ki a mi Életünk vagy, győzedelmeskedjél a halál felett, mely lelkemet fenyegeti a reá leselkedő veszedelmek közepett; add vissza nekem a békességet, a megnyugvást, a szeretetet, az üdvösséget. Amen.

A rózsafüzér második tizede...

Üdvözlény Királyné....

Ah, hallva, hogy annyian elnyerték jótéteményeidet csak azért, mert hitel fordultak hozzád, magam is újult erővel bátorodom neki, hogy téged segítségül hívjalak. te már Szent Domonkosnak megígérted, hogy aki kegyelmeket akar nyerni, a te rózsafüzéred által azokat el is nyerheti; én most

a rózsafüzérrel kezemben felhívlak téged oh, Anyám, a te szent ígéreteid teljesítésére. Te még napjainkban is sok-sok csodát művelsz, hogy gyermekeidet a pompéi templomban tiszteletedre hívjad: tehát le akarod törölni könnyeinket, enyhíteni akarod szenvedéseinket, nyomorúságainkat! Én pedig szívemmel, ajkammal, eleven hitemmel kiáltok hozzád és esdeklem: én Anyám!... Drága Anyám!... Szépséges Anyám!... Édességes Anyám, segíts meg! Anyám, a pompéi Rózsafüzér Királynéja, ne késlekedjél felém nyújtani erős kezedet megmentésemre; hiszen a késedelem, amint látod, pusztulásba dönthet!

A rózsafüzér harmadik tizede...

Üdvözlény Királyné...

Kihez máshoz fordulhatnék Szent Szűz, mint tehozzád, ki az elesettek felemelője, az elhagyottak gyámolítója, a nyomorultak vigasztalója vagy? Oh, én is bevallom, az én lelkem igen nyomorult, rút bűnökkel terhelt, méltó a pokol tüzére, méltatlan minden kegyelemre! De nem vagy-e a kétségbeesettek reménysége, a nagy Közbenjáró Isten és ember között, a mi hatalmas Pártfogónk a Magasságbeli trónusa előtt, a bűnösök oltalma? Oh, csak egy szót szólj javamra szent Fiad színe előtt, Ő hallgat tereád! Kérd hát tőle, oh, Anyám, ezt a kegyelmet, melyre oly nagy szükségem van (itt mondjuk el bizalommal, milyen kegyelmet óhajtunk elnyerni). Csak Te tudod ezt számomra kieszközölni, te, ki egyedüli reményem vagy, az én vigasztalásom, az én édességem, az én életem. Ámen.

A rózsafüzér negyedik tizede...

Üdvözlény Királyné...

Oh, Szent Szűz és Rózsafüzér Királynéja, te, ki a mennyei Atya leánya, isteni Fiad anyja, a hétajándékú Szentlélek jegyese vagy: te, ki mindent elérhetsz a legszentebb Szentháromságnál, kell, hogy kieszközöljed számomra az annyira szükséges kegyelmet, ha az nem káros örök üdvösségemre. (Itt tárd fel ismét bizalommal, milyen kegyelmet óhajtasz elnyerni.) Ezt kérem tőled a te Szepplőtelen Fogantatásod által, a te Isten-anyaságod által, a te örömeid, a te fájdalmaid, a te győzelmeid által. Ezt kérem tőled szerelmes Jézusod Szíve által, a kilenc hónap által, míg méhedben hordoztad őt, az ő életének fáradalmi által, az ő keserves kínszenvedése és kereszthalála által, az ő szentséges nevének, az ő drága Vérének erejében. Kérem tőled ezt a kegyelmet a te édességes Szíved miatt, a te dicsőséges Nevedért, oh, Mária, ki a Tenger Csillaga, a Hatalmas Asszony, a Fájdalmak Tenge-

re, a Paradicsom Kapuja és Minden Kegyelem Anyja vagy. Benned bízom, csak benned remélek, neked kell engem megmentened, Ámen.

A rózsafüzér ötödik tizede...

Üdvözlény Királyné....

P. Tégy méltóvá engem, Szent Szűz, a te dicséretedre;

H. Adj erőt ellenségeid ellen.

P. Legszentebb Rózsafüzér Királynéja, könyörögj érettünk,

H. Hogy méltók lehessünk a Krisztus ígéreteire.

Könyörögjünk! Isten, kinek egyszülött Fia, az ő élete, halála és feltámadása által nekünk az örök üdvösség jutalmát megszerezte, engeddd nekünk, hogy mi a Boldogságos Szűz Mária rózsafüzére által ezen titkokról megemlékezve, utánozzuk amit azok tartalmaznak s elnyerjük amit ígérnek, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Imádkozzunk egy Üdvözlégyet Bartolo Longo ügyvédért!

Záró imádság

(Szent Domonkoshoz és Szent Katalinhoz, a Rózsafüzér Királynéja kegyelmeinek elnyeréséért)

Oh, Isten szent szolgálója és dicsőséges pátriárka Szent Domonkos, ki az Egek Királynéjának hűséges híve, kedvenc fia és bizalmasa voltál, te aki a szent rózsafüzér erejében annyi csodát műveltél, és te Sziénai Szent Katalin a rózsafüzér rendjének kiváló leánya, aki hatalmas közbenjáró voltál Mária trónusa és Jézus Szentséges Szíve előtt, kivel szívet is cseréltél: ti, én kedves szentjeim, nézzétek az én bajaimat és könyörüljétek állapoton. A ti Szívetek, míg a földön jártatok, nyitva állott minden nyomorúság számára és hatalmas kezeteiket kinyújtottátok a segítségre: az égben bizonyára nem lett kevesebb sem a ti szeretetetek, sem hatalmatok. Könyörögjétek érettem a Rózsafüzér Anyjához és az ő isteni Fiához, mert nagy az én bizalmam, általatok kell elnyernem a kegyet, melyre annyira vágyakozom. Amen.

Dicsőség... háromszor a Szentháromság tiszteletére.

Egy Dicsőség Ferreri Szent Vince tiszteletére, egy pedig Aquinói Szent Tamás tiszteletére, hogy elnyerjük a tisztaság kegyelmét.

Hálaadó kilenced

Ha valaki elnyerte a pompéi Rózsafüzér Királynéja tiszteletére végzett kilenceddel a kért kegyelmet, végezze el a hálaadó kilencedet is. Az ájtatosság kezdeményezője Bartolo Longo ügyvéd szerint maga a Szent Szűz kívánta ezt egy jámbor nápolyi leánynak látomásban tett kijelentéssel.

Ezért maga Bartolo Longo, engedve sok hívő kérésének, megírta egy hálaadó kilencedet, 1889. augusztusában, tíz évvel a kérő kilenced megírása után. Ez a hálaadó kilenced is sok nyelven megjelent; ezt is a magyar hívek kezébe adjuk.

Ez a kilenced hasonló módon épül fel, mint a könyörgő kilenced. Ezt az imádságokkal bővített rózsafüzért is kilenc egymást követő napon imádkozzuk.

Az ájtatosság végzése idején, jámbor szokás szerint, tegyük magunk elé a pompéi Szent Szűz képét – ha lehet két égő gyertya között – vegyük elő a rózsafüzért és kezdjük el az imádságot:

P. Istenem, jöjj az én szabadításomra.

H. Siess Uram az én segítségemre

Dicsőség az Atyának....

Íme lábaidhoz borulok oh, Jézus szeplőtelen Szűz Anyja, ki szívesen hívatod magad a *pompéi-völgyi Rózsafüzér Királynéjának*. Szívemben örömmel, a legmélyebb hálával teli lélekkel jövök hozzád, én nagy-lelkű Jótevőm, én édes Asszonyom, szívem Uralkodónője; hozzád jövök, ki valóban *Anyámnak* mutattad magad, ki engem nagyon szeretsz. Én sóhajtoztam s te meghallgattál engem, szomorú voltam és megvigasztaltál, szorongatásokban éltem s te visszaadtad békémet. Fájdalmak és a halál gyötrelmei kínozták szívemet s te Anyám, a te pompéi trónusodról kegyes tekintettel felvidámítottál. Fordulhatott-e valaha is valaki hozzád bizalommal anélkül, hogy te meg ne hallgattad volna? Oh, ha az egész világ megismerné, milyen irgalmas vagy, mennyire együtt érzel a szenvedőkkel, hogyan menekülne hozzád minden teremtmény! Áldjon téged mindenki minden, oh Szent Szűz, Pompei Királynéja: áldjon velem együtt mindenki, emberek és angyalok, ég és föld! Ámen.

A rózsafüzér első tizede...

Dicsőség az Atyának... Üdvözlégy Királyné...

Hálát adok Istennek és neked Istenanya újabb jótéteményedért, melyekben a te kegyességedből és irgalmadból részesültem. Mi lett volna velem, ha te meg nem hallgattad sóhajaimat, meg nem látod könnyeimet? Adjanak helyettem hálát az ég angyalai, az Apostolok, a Vértanúk, Szüzek és Hitvallók karai. Adjanak érettem hálát a bűnösök lelkei, melyeket te mentettél meg s most a mennyekben a te halhatatlan szépséged láttán gyönyörködhetnek. Szeretném, hogy velem együtt minden teremtmény téged szeressen és az egész világ ismétlje az én köszönetem visszhangját. Mit adhatok én neked, oh, Királyném, ki oly gazdag vagy kegyességben és méltóságban? Életem hátralévő napjait neked szentelem és a te tiszteleted terjesztésére, oh, Pompei Rózsafüzér Királynéja, kinek segítségül hívására az Úr kegyelme reám szállt. Előmozdítom a rózsafüzér ájtatosságát; mindenkinek elmondom, milyen irgalmasságot nyertél számomra, mindenkor hirdetem, mennyire jó voltál hozzám; hogy még a méltatlanok is, miként magam is és minden bűnös bizalommal forduljon hozzád!

A rózsafüzér második tizede...

Dicsőség az Atyának... Üdvözlégy Királyné...

Milyen néven nevezzelek téged, oh hófehér galambja a békének? Milyen néven szólítsalak, kit a szent Egyházatyák a Teremtés Úrnőjének, az Élet kapujának, Isten templomának, a Fényesség palotájának, az Egek dicsőségének, a Szentek Szentjének, a csodák csodájának, a Magasságbeli paradicsomának neveztek? Te vagy a kegyelmek kincstartója, a könyörülő Mindenhatóság, maga a szerencsétlenekre kiáradó isteni irgalom. De tudom azt is, hogy milyen kedves a te szívednek, ha téged a Pompei-völgyi Rózsafüzér Királynéja nevére hívunk. Így szólítva érzem a te titokzatos Neved édességét, oh Paradicsom Rózsája, kit e siralom völgyébe átültettek, hogy nekünk, Éva számkivetett fiainak fájdalmát enyhítsed: szeretet piros Rózsája, ki Libanon minden fűszerénél jobban illatozol, ki égi jóságod illatával Isten szívéhez vonzod a te völgyedben a bűnösök szívét. Te vagy az örökké friss Rózsa, ki égi vizek harmatával öntözött gyökeret vertél a tűzesőben kiszáradt földben. Te vagy a kimondhatatlan szépségű Rózsa, ki a pusztulás sivatagába telepítetted az Úr gyönyörűségének Kertjét. Legyen magasztalva az Úr, ki nevedet oly csodálatra méltóvá tette. Áldjátok népek, magasztaljátok a pompéi Szűz nevét, mert az egész földkerekség telve van az ő irgalmasságával.

A rózsafüzér harmadik tizede...

Dicsőség az Atyának... Üdvözlégy Királyné...

A viharok közepett, melyek már-már elborítottak, hozzád emeltem szemem, reménységnek új csillaga, ki a romok völgye fölött ragyogtál fel nekünk. A keservek mélyéből kiáltottam fel hozzád, Pompéi Rózsafüzér Királynéja, és megláttam ennek az előtted oly kedves névnek a hatalmát. Üdvözlégy! Kiáltom mindenkor, üdvözlégy oh, irgalom Anyja, kegyelmek határtalan tengere, jóságnak és könyörületeségnek Óceánja! Ki énekelhetné méltóképpen a te rózsafüzéred újabb dicsőségét, koronád egyre szebb győzelmét? A világnak, mely kirántja magát Jézus karjaiból, hogy a sátán karmai közé vesse magát, abban a völgyben nyitottál menedéket, hol egykor a gonosz pusztította halomra a lelkeket. Te a pogány templomok romjait győzelmesen tapodtad és a bálványimádás romjai fölé helyezted uralkodásod trónusát. Te a halálnak lejtőit a feltámadás és az élet völgyévé varázsoltad; a te ellenségeid által bitorolt földre építetted fel a menedék-várost, hol összegyűjtöd híveidet az üdvösségre. Íme, e világban szét-szórt fiaid itt építették fel trónusodat csodajeleid emlékéül, irgalmasságod győzelmi jeléül! Te ezen trónusról szólítottál engem is kedvenc gyermekeid sorába; rajtam, érdemtelen bűnösön nyugodott a te irgalmas tekinteted! Legyenek örökkön áldva a te jótéteményeid, oh, Úrnőm, és legyenek áldottak a te csodáid, melyeket a sivárság és a pusztulás völgyében műveltél!

A rózsafüzér negyedik tizede...

Dicsőség az Atyának... Üdvözlégy Királyné...

Visszhangozzék minden nyelven dicsőséged, oh, Úrnőm, és az estből csengjen át új nap keltére áldásaink éneke. Minden nemzet boldognak köszöntsön téged, boldognak mondjanak a föld sarkai és az ég hajlékai! Háromszorosan boldognak zengelek én is az angyalokkal, arkangyalokkal és fejedelemségekkel; háromszorosan boldognak hirdetlek téged az angyali Hatalmasságokkal, az ég Erőivel, a felsőbb Parancsolókkal. Végtelenül boldognak hívlak téged a Trónállókkal, a Kerubokkal és a Szeráfokkal. Oh, felséges megmentőm, sohase fordítsd el magas tekinteted ettől a családtól, e nemzettől, az egész Egyháztól! Mindenek fölött pedig ne vond meg tőlem a legnagyobb kegyet: az én esendőségem ne szakítson el engem soha tőled! Add, oh, add nekem, hogy e hitben és szeretetben, melytől most lángol a lelkem, utolsó lehettemig megmaradhassak. Add, hogy mindnyájan, kik versengve törekszünk pompéi Szentélyed díszének emelésére és szeretetműveid gyarapítására, a választottak közé számíttassunk.

Oh, Anyámnak rózsafüzére, keblemre szorítalak és ájtatosan megcsókollak (itt megcsókoljuk a kezünkben tartott rózsafüzért). Te vagy útmu-

tatóm minden erény útján; a paradicsom megszerzésére való kincsem; az én üdvösségem záloga; a kemény lánc, mely ellenségeimet gúzsba köti; a béke forrása azoknak, kik életükben Hozzád imádkoznak; a győzelem záloga azoknak, kik haláluk pillanatában ajkukhoz emelnek. Abban az utolsó órában téged várlak, oh, Anyám: a te megjelenésed lesz üdvözülésem záloga, a te rózsafüzéred nyitja meg az eget kapuját! Ámen.

A rózsafüzér ötödik tizede...

Dicsőség az Atyának... Üdvözlégy Királyné...

P. Könyörögj érettünk legszentebb Rózsafüzér Királynéja!

H. Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteré!

Könyörögjünk! Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, ki megtanítottál bennünket arra, hogy bizalommal járuljunk hozzád és így szólítsunk: Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy; oh, kegyes Urunk, kinek tulajdonsága az irgalom és a bocsánat, a szeplőtelen Szűz Mária közbenjárására hallgass meg minket, kik büszkén valljuk magunkat a rózsafüzér gyermekeinek; fogadd kegyesen a mi alázatos hálaadásunkat az elnyert ajándékokért s a trónus, melyet a pompéi szentélyben emeltél, legyen napról-napra állandóbb és dicsőségesebb, a mi Urunk Jézus Krisztus érdemei által. Ámen.

Mondjunk egy Üdvözlégyet Bartolo Longo ügyvédért.

(XIII. Leo pápa ezt az ájtatosságot ugyanazon búcsúkkal látta el, mint a könyörgő ájtatosságot., az 1892. ápr. 29-én kelt rendeletével.)

Embortípusok találkozása Jézussal

Különbözőek vagyunk, és így jó ez. Nagyon nyomasztó lenne, ha Isten mindenkit egyformának teremtett volna. Érdekes a különböző típusú embereket szemlélni, különösen amikor egy-egy speciális esetben nagyon karakteresen elkülönülnek a reakciók. Ez Krisztus szenvedéstörténete és feltámadása körül egyértelműen megjelenik.

Az apostolok Jézus elfogásakor szétszéledtek. A Szentírás tanúsága szerint azonban Péter és János az a két tanítvány, akik mégis követték Jézust. Kettejüket hagyta legkevésbé nyugodni, hogy mi lesz a Mesterrel. Érdekes megvizsgálni, hogy a két teljesen más típusú ember hogyan reagált az eseményekre. A szeretetteljes János apostolt egyéniségéből adódóan a Főpap udvarában elvegyült a tömegben. A heves Péter feltűnést keltett, és ezáltal sodródott az eseményekkel melyek következtében hirtelen hevességében megtagadta háromszor Jézust. Ezt a hirtelen cselekedetét teljes odaadással

tudta megbánni azt követően, hogy Jézus tekintetével találkozott tekintete. Ezután keserves sírással megbánta cselekedetét.

János, a szertett tanítvány végig akarta és végig is tudta kíséрни Jézust a kereszttőn, melyen Jézus Anyját, Máriát támogatta. Jézus megjutalmazta őt ezért, mikor rábízta Szent Anyját és a Szűzanyára Jánost. Ekkor a Szűzanya szeretetében „átkarolta” Jánost és ezzel beléoltotta a megeléző hitet.

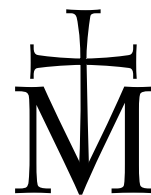
Ezt tapasztalhatjuk meg a feltámadás napján, mikor Péter és János a sírhoz futott. János, a fiatalabb tanítvány ért oda előbb, de nem ment be, mert a szeretet megadja a tiszteletet az idősebb embernek. Péter azonban heveségében csak látta a lepleket, de nem tudott a dolgok mélyére tekinteni, ott, a sírnál nem jutott többre. János, aki már birtokolja a Szűzanya megeléző hitét, látva a lepleket már hitt! Néhány nap múlva – nyilván az eleségük is fogyóban volt – az apostolok elindultak halászni, hogy biztosítsák megélhetésüket. És ekkor, Jézus újabb jelenésekor ismét szemlélhetjük a két típus reakcióit. János felismerte Jézust, amint a parton a parázsló tűz mellett állt. Amikor felismerését közölte a többiekkel, akkor a heves Péter azonnal vízbe ugrott, hogy gyorsabban odaérjen, mint az evezővel lassan haladó halászcsónak. Szép jelenetek ezek!

Ezt követően a hevesen lángoló hitű Pétert megerősítette Jézus, tulajdonképpen kinevezte vezető apostolnak a kérdésekkel, melyek számszerűsége nyilván a háromszori tagadás miatt fontos.

A feltámadott Krisztus azon jelenése is érdekes, amikor Tamás apostol miatt újból megjelent az apostolok között, zárt ajtókon át. Itt, Tamáson keresztül a mérnök-típussal találkozunk. „Amíg nem látom, és nem tapintom, nem hiszen...” És amikor látta és tapintotta, akkor megszületett benne az igazi hit, melyért később életét is adta. De a mérnöki, precíz felmérés, tapasztalás nélkül a hit nála nem tudott lánggra gyulladni. Csodálatos, ahogy Jézus mindenkire, minden embertípushoz alkalmazkodik, hogy erőt adjon, és a hitükben megerősítse őket!

A mi feladatunk, hogy a mi típusunknak megfelelő Jézusi lépést észrevegyük és engedjük, hogy hitünk fellángolhasson! Adja meg ezt mindegyikünknek a Szentháromságos egy Isten!

Jánosy Gábor

Mária Kora

A Máriás Papi Mozgalom életéből

A Máriás Papi Mozgalom (MPM) ezévi lelkigyakorlata 2010. június 21-24. között lesz a Leányfalui Lelkigyakorlatos Házban. Jelentkezés a szokott módon történhet.

A szentmise, mint meghívás vendégségbe

Ezzel a címmel jelent meg a Tengernek Csillaga Mária Kora rovatában tavaly a XIV/4. számban Gyulai Oszkár atya elmékedése a szentmiséről. Gyulai Oszkár atya szentmisével kapcsolatos gondolatot Kovács Zoltán atya folytatta az előző lapszámban. Itt közöljük a befejezést. (A szerkesztő)

A háromszor szent Isten nagyságának megéneklése következik. Most értjük meg igazán Izajás prófétát: a Szenttel való találkozás, akinek dicsősége betölti a mennyet és a földet, mélységes döbbenetet kelt az emberben, de hatalmas öröm és erő forrása is egyben. Ez a mérhetetlen Szentség érinti meg az egyszerű áldozati adományokat, hogy szeretetének szentségévé tegye. „Áldott, aki jön az Úr nevében!”

Az áldozati adományok a Lélek tüzébe kerülnek, amikor a pap kimondja az áldás szavait az adományok fölött. S az átváltoztatás szavai által a Szentlélek végrehajtja a csodát: újra megjelenik előttünk a megtestesülés és a megváltás műve. Mintha az utolsó vacsorán lennénk: a pap személyében Jézus maga mondja: „Ez az én testem... Ez az én vérem”. Missziós parancsot is kapott az újszülött Egyház minden apostola, mely ránk is érvényes: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”. Az oltár olyan előttünk, mint a Szűzanya méhe, mert itt is a Szentlélek hatására testté lesz az ige. Názáretben az Atyaisten örök Igéje öltött testet Mária méhében, most ugyanaz a Szentlélek jön és teszi testté az ígét: az átváltoztatás kimondott ígét Krisztus testévé. Ugyanaz a test! S mi, az Egyház, a Fővel egyesült, megkeresztelt tagok – misztikus értelemben – ugyancsak Krisztus teste vagyunk! Mélységes titok ez! S a bor sem bor már, csak az anyaga, a látszata az, a lényege sokkal nemesebb: itt a Szent Vér, amely lemosta bűneinket és töké-

letes engesztelő áldozat volt a Mennyei Atya előtt, mert a szeretet, s nem a vérengzés áldozata. Az oltár olyan most, mint a Golgota: újra megjelenik előttünk a keresztáldozat. Nem egy egyszer s mindenkorra lezárt történelmi tényről van szó: a megváltás műve kiterjed mindannyiunkra. A megváltó kegyelem árama a Szent Keresztről indult el, s hat ma is, egészen a végső beteljesedésig. Ebbe a kegyelmi „vérkeringésbe” pedig mi is bekapcsolódunk. És most sem vagyunk egyedül: a Szentek ott vannak e szent pillanatokban is. Vagy talán azt gondoljunk, hogy Mária csak a kereszt alatt volt jelen, s Fia keresztáldozatának újra megjelenítésekor már nem? Vagy talán azt gondoljuk, hogy a Szentek, akik – noha egyszerű, küzdő, bukdácsoló emberek voltak, mint mi – csak életükben voltak olyan közel Istenhez? Most még közelebb vannak! S örülnek a zarándok Egyház megszentelődésének, együtt ünneplik velünk azt a szentséges áldozatot, melynek ők is üdvösségüket köszönhetik. Mintha megállna az idő pár percre. A menny leszál közénk, mi pedig felemelkedünk: Krisztus megszenteli népét. Rápillanthatunk Testére és Vérére. Ő az, hiszen azt ígérte, hogy így jön közénk, mert táplálni és erősíteni akarja szívünkben a Szentlélek lángját.

Mint akik Istennel találkoztak, mint akik Istent látták, olyan megilletődött és hívő lelkülettel valljuk meg: „Halálotat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!” Isten Országá nemcsak valami jövőben teljességet nyelő ígélet, hanem valóság, mely már most elkezdődik közöttünk. S nekünk már most belépésünk van az el nem múló boldogság Országába. Megmaradnak szenvedéseink és küzdelmeink, de azok is megszentelődnek. Emberek maradunk, de áthat minket Isten Lelke. S ez boldogsággal is tölt el: nemcsak az Úr halálát, véres kínhalálát hirdetjük, hanem feltámadását is: Húsvét titkát, mely Nagypéntektől el nem választható! S ezzel mi is így vagyunk. Lehet, hogy sok csapást élünk meg, de nem a rossz, nem a halál, nem az elmúlás az utolsó szó a mi életünkben, mert Krisztus feltámadt, legyőzte a halált. S aki Krisztussal a szívében él, annak nincs mitől félnie! Ha ezt sikerül lelkünkbe írni, máris jobban megértjük az emmauszi tanítványok megtapasztalását, mert nekünk is lángolni fog szívünk a Szentlélek tüzében. Mi is megértjük az Írásokat és hit által felismerjük Jézust a kenyértörésben.

Amikor gimnáziumban az énekórán a misét, mint zenei fogalmat tanultuk, a tanárnő nem valami nagy hitről tett tanúságot, amikor a mise részein végigszaladva így jellemezte az eucharisztikus imát, amely az átváltoztatást és az utána való hálaadást és kegyelemkérést tartalmazza: „megtörténik az átváltoztatás, aztán ott még húzzák az időt, s utána lehet áldozni”. Ha hit nél-

kül, vagy csak egyszerűen figyelmetlenül és szórakozottan ülünk a szentmisén, megeshet, hogy nekünk is időhúzásnak tűnik. De ha lélekkel vagyunk jelen, s követjük szívünkben a liturgia minden egyes szavát, ha nem csupán hallgatjuk a szentmisét, hanem tevékeny résztvevői is vagyunk a liturgikus cselekménynek, ha hitünket felélesztve felismerjük: mekkora öröm nekünk az Úrhoz ilyen közel lenni, s nem ellaposodott hittel unatkozunk végig azokat a percek, akkor tárul ki előttünk igazán e szent cselekmény döbbenetes gazdagsága. „Áldott az Úr... mert meglátogatta és megváltotta az ő népét”. S akkor már öröm lesz az eucharisztikus ima minden egyes szavát szívünkben követni, mert igazi hálaadó (eucharisztikus) lelkület tölt el bennünket. Örömmel köszönjük meg Jézusnak, hogy közénk jött, örömmel imádkozunk a Szentatyáért és Főpásztorunkért, a papságért és a világi hívőkért, s mindazokért, akik még a tisztulás állapotában szenvedve nagyon is számítanak imáinkra, hogy aztán, ha majd megtisztultak, mi is számíthassunk az övéikre, mellyel Isten közvetlen közelében kérnek számunkra kegyelmeket. S ez az örömteli ima csúcsosodik ki a Házigazda dicséretében: áldott a Szentháromság, mert Jézus által, vele és benne, az Atyaistené „a Szentlélekkel egységben minden tisztelet és dicsőség, mindörökkön örökké”.

Meghívást kaptunk a szent Lakomára. A Házigazda az asztalhoz invitál bennünket. S mi elmondjuk az „asztali áldást”, mert van egy imánk, amit maga Jézus tanított nekünk. Hálások lehetünk, mert a szent Isten most minket is megszentel, mert az ő Országá már ilyen módon közénk jött, mert egyesültünk szent akaratával, amikor eljöttünk, hogy megajándékozzon minket gazdagságából, mert most ilyen formában is megadja mindennapi kenyerünket, mert eltörölte a keresztfán bűneinket és lehetőséget adott az újrakezdeésre, ha elbuknánk, megbocsátva nekünk, ahogy mi is megbocsátunk másoknak, s mert ő fog erőt adni a kísértésekben és a gonosz elleni küzdelemben, hogy szabadságában élhessünk. Békét ad, s ezt a békét mi is megosztjuk egymással. Jelképes cselekmény a kézfogás, de közben gondolnom kell arra is: kikkel nem fognék most jó szívvel kezecskét. Istenem, segíts akaratod szerint kiengesztelődni haragosaimmal is!

Tökéletes engesztelő Barányunk, Jézus Krisztus, elvette a világ bűneit. Ő lett a Főpap, az Oltár és az Áldozati Barány. S mi átérezzük méltatlanságunkat: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd...”. Ő hoz gyógyulást, ő emel föl, ő üdvözít. Önerőből ez nem megy, de „Istennél semmi sem lehetetlen”.

Mint egy régen várt, nagyon kedves vendéget, családtagot, barátot, úgy várom Jézust, hogy a szentáldozásban betérjen lelkembe. S még jobban is,

hiszen nem akar ki ő: az Isten Fia! Ő jön ma hozzám. S nekem mit kell tennem? Ha méltatlan a hajlék, megtisztítani. Figyelmesnek lenni, mint egy vendég érkezésekor. S odaadni neki emberi szívem összes kis, pislákoló szeretet-lángját, hogy válaszul ő is megérintse lelkemet, s az a Szentlélek oltahatatlan tűzében lángra gyúljon. Bár ne aludna ki sohasem ez a láng! „Jézusom, most senki és semmi nem fontos, csak Te meg én... átjárja istenséged az én szegény kis gyarló emberségemet”. Gyermekkorai imakönyvem egyszerű szavai ezek, de még ma is belém hasítanak a szentáldozás pillanatában. Mintha megszűnne ilyenkor tér és idő: itt most a végtelen Isten van, aki mélységes szeretetével és békéjével eltölti kis, esetlen lelkemet és erőt, égi lángot, bátorságot, lendületet, tisztaságot és hamisítatlan örömet ad neki. „Ennél többet ki adna?”. S felismerem: ha véges, emberi mivoltommal ezt a csodát tapasztalom meg, milyen lehet majd a teljesség Isten Országában? S kezdem megérteni: ott már nem hiányoznak tér és idő, kötöttségek, függőségek, szenvedélyek, pótszerek, szórakozás és munka, mert minden megszűnik. Isten lesz minden mindenben. Ennek a mennyei boldogságunk az előízét érezteti velünk az Úr, hogy erőt adjon a küzdelemben és célt mutasson: ne veszítsük el kedvünket, ha emberi létünk kudarcai a sárba döngölnek, mert van Üdvözítőnk, aki ilyen jó hozzánk! Tartsuk meg utána a szent csöndet, mert akkor halljuk meg belső hallásunkkal leginkább, hogy mit üzen az Isten a lelkünk mélyén. Utána a külső zajok és belső nyugtalanságok úgyis elhalványítják majd Isten közelségének ezt a mély érzését. Most, most a Tiéd vagyok, segíts, hogy ne szakadjak el Tőled soha!

Ezt kérjük az áldozási könyörgésben. A szentmise befejeztével kilépünk e közvetlen kegyelem-áradásból, de a küldetés most kezdődik, melyhez erőt kaptunk. Megyünk és hirdetjük mindenkinek, szóval is, de leginkább életükkel: mi Krisztushoz tartozunk, s mennyire jó hozzá tartozni!

Elköszönünk a Vendéglátótól, de ez nem könnyes búcsú, hiszen nemcsak emlékéit visszük szívünkben a templomkapun túlra, hanem őt magát is. Megáld minket, mint a püspök misszióba induló papjait, hogy a mi küldetésünk is gyümölcsökben gazdag legyen. S ha élő hittel őrizzünk szívünkben a kegyelem lángját, akkor az is lesz!

Aki ebből a forrásból iszik, annak még nagyobb lesz a szomszédja: Istentől soha nem elég. Ez fűt bennünket, hogy legközelebb is felkészülten, nyitott szívvel jöjjünk a szentmisére. Néha „sajnáljuk” az időt hétköznapi misére menni. Isten is jól tudja, mennyi és milyen jellegű teendőnk van. De ha néha ki tudjuk szakítani azt a kis időt, Isten maga fogja „meghálálni”. A Szentek – tömérdek tevékenységük ellenére, vagy éppen avégett –

mintegy „pazarolták” idejüket az imára (különösen a szentségi Jézus színe előtt) és a szentmisére. S hogy csak két, időben is hozzánk igazán közel álló személyt említsek: belegondolhatunk, mi (pontosabban: ki) adott erőt Teréz anyának vagy II. János Pál pápának felelős, emberfeletti munkájához. Nem sajnálták az időt az imára – Isten sem „sajnálta” tőlük a kegyelmet. Ennek eredményét csodálhatjuk személyükben és munkájukban.

„A hálátlan ember a legveszélyesebb” – mondta gyakran Oszkár atya, mert aki hamar elfelejti a jót, amit kapott, az könnyen arra vetemedik, hogy még jótevőivel is szembe forduljon. Ezért – hacsak nem kell valóban sietnünk – maradjunk mindig egy rövid időre a templomban a szentmise után is, hogy hálaadó imánk megszilárdítsa lelkünk hűségét Üdvözítőnk iránt, aki ilyen jót tett velünk. Ne hasonlítsunk Júdához, aki – miután magához vette az Oltáriszentséget az Utolsó Vacsorán – azonnal eltűnt, hogy szívét a gonosz szándékának szolgáltassa ki.

Hívókra is, papokra is vonatkozik a mondás: úgy vegyél részt a szentmisén (úgy mutasd be), mintha ez lenne az első, mintha ez lenne az utolsó, mintha ez lenne az egyetlen. Készüljünk mindig ezzel a lelkülettel az Úr vendégségébe!

Kovács Zoltán

A napba öltözött Asszony

Eljöttem az égből, hogy felfedjem előttetek tervemet ebben a mindenkit érintő küzdelemben, amelyben két egymással szembenálló vezér rendelkezésére sorakoznak az emberek: a napba öltözött Asszonyéra és a vörös sárkányéra.

Megmutattam nektek azt az utat, amelyet végig kell járnotok: az imádság és a bűnbánat útját. Meghívatalak benneteket életetek belső megváltoztatására.

Menedéket is készítettem számotokra, hogy a jelenlegi vihar alatt, amely még erősödni fog, oda menekülhessetek, ott védelmet nyerjete és meg erősödjete. E menedék az én Szeplőtelen Szívem.

Most tudotokra adom, hogy ez a döntő ütközet ideje. Ezekben az években én magam lépek közbe mint a napba öltözött Asszony, hogy teljessé tegyem Szeplőtelen Szívem győzelmét, amelyet már segítségetekkel megkezdtem, kedves fiaim.

Szenvedést is kérek majd tőletek, de Szeplőtelen Szívemben hivatottak vagytok megízlelni anyai szeretetem bensőséges örömeit is.

A sötétség még sűrűsödik, de a Szívemből áradó fénysugár is erősödik, hogy jelezze számotokra az utat. A bűn elborít mindent, de én segíték, és isteni kegyelembe öltöztettek, amelynek mindinkább ragyognia kell bennetek, hogy tanúságot tegyetek mindenki előtt az életszentségről.

Hallgassatok engedelmesen és alázattal hangomra...

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1979. május 13.,
az első fatimai jelenés évfordulója*

Postaládánkból

Hogyan imádkozunk? Szükséges-e csak az imára koncentrálnunk, különleg is megadva a módját minden mást kizárva, vagy bármi mellett imádkozhat az ember?

(H.I-né Budapest)

Ez a kérdés sok imádkozó embert foglalkoztat. Egyszer felnőtteknek tartottam hittanórát, s amikor ez a kérdés felmerült, valaki azt mondta: el kell dönteni, hogy krumplipucolás közben imádkozol, vagy imádkozás közben pucolod a krumplit. Érezzük ebből a megjegyzésből, hogy az imádság intenzitása nem ugyanaz, amikor munka vagy egyéb tevékenységek végzése közben teszi az ember, mint amikor minden figyelmét annak szenteli. Sőt, van különbség akkor is, ha egy másik tevékenységre koncentrálna, mormolunk egy-egy imát, mintha imádság közben végzünk valami olyan tevékenységet, ami érdemben nem vonja el figyelmünket Istentől.

A munka, pihenés, séta, üres várakozás idején végzett imának is megvan persze a maga „létfogosultsága” és értéke. A napi rohanás közben egy-egy pillanatban megfogalmazott fohász is elérkezik Istenhez, aki részesít kegyelmében. Olyan ez, mint egy rövid, szeretetteljes sms, mely jóllehet messze nem ugyanaz, mint egy személyes, mély beszélgetés, de örömet okoz és biztosít minket arról, hogy fontosak vagyunk a másoknak. Isten iránti hűségünk egyik sarokköve, hogy tudunk-e rágondolni napközben is, hozzá akarjuk-e mérni gondolatainkat és tetteinket az ő gondolataihoz és tetteihez. S ha ezt meg tudjuk tenni, akkor megszenteljük azt a pillanatot, azt az életállapotot, amelyben éppen vagyunk. Papnövendék koromban ismertem fel, amikor az egyetemről a szemináriumba a 3 km-es utat gyalog tettem meg, hogy amikor éppen egyedül vagyok, mennyire jól ki lehet használni ezt a fél órát imádságra, leginkább a rózsafüzér mondására.

S lehet, hogy az az imádság messze nem volt ugyanolyan intenzív, építő és teljes, mint az esti csöndes szentségimádási óra, de azért mégsem volt értéktelen. Lehet, hogy többet kellett küzdeni a figyelemmel, melyet a forgalom, az emberek, a színes plakátok és még ezernyi más behatás erőteljesen megosztottak, azért – ezzel a küzdelemmel együtt – annak az imának mégis megvolt a maga értéke. Sőt, fordítva szemlélve a dolgot: mondhatom, hogy a gondolataimat, a lépéseimet meg is szentelte. Sokkal jobb volt imádságos lelkülettel megtenni azt az utat, s egy-egy figyelemkiesés után újra visszatérni az imához, mintha a látott és hallott dolgok alapján születő sok kísértő gondolatot göngyöltettem volna tovább magamban. S ha takarítás vagy mosogatás közben kezdtem el imádkozni, lehet, hogy az a rózsafüzér néha 9, néha meg 13 Üdvözlégyből állt, de mégis megszentelte a gondolataimat, s ezáltal a munkámat is.

Az első, pusztában élő, félig-meddig remeteszerű és szerzetesi életre hasonlító, ún. kenobita közösségek már tudatosan alkalmazták azt a módszert, hogy miközben hosszú napi imádságukat mondták, közben valamilyen kézimunkával (pl. kosárfonással) foglalkoztak. A manuális munkára szentelt figyelem összegyűjtötte gondolataikat, így már a figyelem egy pontra irányításért nem kellett újra harcolniuk. S a kézimunka már „csak egy” olyan dolog, ami nem imádság volt, nem pedig a szétszóródott gondolatok sokasága, mely – tudjuk – nagyon is hátráltat az imában. Jóllehet, ez még mindig nem a csöndes szentségimádás szintje, de azért már igen közel áll az elmélyült imához, tehát nagyon is értékes.

Szükség van persze arra is, amikor leülünk, elcsendesedünk, tudatosan kizárjuk a külvilágot és kizárólag Istenre tekintünk. De hát nincs ez másképp az emberi kapcsolatainkkal sem: van, amikor csak munka, rohanás közben kommunikálunk egymással, ki-beszólunk a konyhából a szobába a másik embernek, vagy fizikai munka közben mesélünk el valamit. Ez a beszélgetés is lehet értékes, erre is szükség van. De azért az is kell, hogy ha valakivel életbevágóan fontos kérdésekről, döntések előtt vagy segítségét kérve akarunk beszélni, akkor megteremtjük az intim, bizalmi légkörben folytatott beszélgetés feltételeit. Ilyenkor fel is készítjük gondolatainkat, csendet teremtünk, s zárt ajtók mögött belemélyedünk egymás tekintetébe és lelkébe. Senki és semmi más nem fontos ilyenkor, csak a másik személy, aki előttünk van. S az ilyen beszélgetés igen mélyreható tud lenni. Istennel szemben is szükséges az ilyen mély, bizalmi beszélgetés. Erre is kell persze készülni: megteremtetni a külső és a belső csöndet, hogy szívünk mélyén meghalljuk, megérezzük a Szentlélek indításait.

A r ó z s a f ü z é r

Ilyenkor senki és semmi más nem fontos, csak Isten és én. Nem érdekel az idő múlása, a napi rutin, de még a magamból előtörő gondolatok sem. Ez a legépítőbb imádság. Jézus maga is tanít rá: „Te amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz” (Mt 6,6).

Persze imádkozni lehet tetteinkkel (*actio*) és szenvedésünkkel (*passio*) is. Ha Istennek ajánljuk a munkánkat, feltéve, ha az Isten akarataival nem ellenkező, tiszta és tisztességes munka (különösen ha előtte-utána egy-egy imát is mondunk, s közben is gondolunk Istenre egy-egy fohással), akkor az a munka megszentelődik és mondhatjuk, hogy imádsággá válik. Ha szenvedésünket is hasonlóképpen felajánljuk Istennek magunkért vagy másokért (szeretteinkért vagy ellenségeinkért, élőként vagy meghaltakért), akkor az a szenvedés is megszentelődik, s mintegy imádsággá válik. Sohasem felejttem el annak a közép-olaszországi, szentéletű püspöknek a példáját, aki élete utolsó napjaiban a kórházban szenvedve azt mondta: nagy türelempróba neki a fekvés, látva, hogy milyen idegtépő lassúsággal hullanak le az infúziós oldat cseppjei. Minden csepp lehullását felajánlotta egy papjáért vagy kispapjáért. De hazai példát is találunk erre: tekintsünk csak a fiatalon elhunyt Kaszap István atyára, aki Magyarorszáért ajánlotta fel szenvedéseit, vagy a 2009 júliusában a Mennyei Hazába költözött Kiss Áron atyára, akit szenvedései közben igen erősen foglalkoztatta az a gondolat, hogy kereszthordozását a papság lelki megújulásáért ajánlja fel, s éppen a Papság Évében! Az ilyen szenvedés tehát imádsággá válik, s ebből az egész Egyház kegyelmet nyer. És nem is keveset!

Sokféleképpen lehet tehát imádkozni, a legkülönbözőbb körülmények között: Istenhez imádságunk minden szava, minden gondolata elér. Imádkozunk, fohászodjunk bátran munkavégzés, üres várakozás, szabadidő közben is, de szeressük a mély imádságot is, amikor Isten igazán mélyrehatóan tudja belénk helyezni az ő kegyelmét.

K.Z.

Mária iskolájában

2002. október–2003. október: a Rózsafüzér Éve

3. Miután a *Novo millennio ineunte* apostoli levélben a jubileumi év múltán arra hívtam Isten népét, hogy „újra Krisztustól induljunk el”, e gondolatok folytatásaként szükségét éreztem, hogy fölajánljak egy elmélkedést a rózsafüzérről, mely mintegy máriás megkoronázása az említett apostoli levélnek, hogy így buzdítsak Krisztus arcának szemlélésére az Ő szentséges Anyjának társaságában és iskolájában. A rózsafüzér mondása ugyanis nem más, mint *Krisztus arcának szemlélése Máriával*. Hogy nagyobb hangsúlyt adjak e meghívásnak – élve az alkalommal, hogy hamarosan 120. évfordulója lesz XIII. Leó említett enciklikájának –, azt kívánom, hogy ezt az imádságot az év folyamán különös figyelemmel ajánlják és értékeljék a különféle keresztény közösségekben. Ennek érdekében ezt az évet, mely a jelen októbertől 2003 októberéig tart, a *Rózsafüzér Évének* nyilvánítom.

E lelkipásztori indítást az egyes egyházi közösségek kezdeményező készségére bízom. Ezzel nem akadályozni, hanem inkább kiegészíteni és erősíteni szándékozom a részegyházak lelkipásztori tervét. Bízom benne, hogy indításom nagylelkű és készséges fogadtatásban részesül. A rózsafüzér, ha a maga teljes jelentését újra fölfedezzük, a keresztény élet szívéhez visz közelebb, s rendszeres és termékeny spirituális és nevelő alkalmat kínál a személyes szemlélődéshez, Isten népének formálásához és az új evangelizációhoz. További indítékom erre egy másik évforduló örvendetes emlékezete: a II. Vatikáni Egyetemes Zsinat – a „nagy kegyelem”, melyet Isten Lelke korunk Egyháza számára készített – megnyitásának 40. évfordulója (1962. október 11.).

Ellenvetések a rózsafüzérrel kapcsolatban

4. E kezdeményezést több megfontolás is indokolja. Az első: szembe kell néznünk ennek az imádságnak bizonyos krízisével, mely a jelen történelmi és teológiai adottságok között azzal a veszéllyel fenyeget, hogy a rózsafüzér elveszíti értékét, s ezért bátortalanul próbálják továbbadni az új

nemzedékeknek. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a liturgia központi szerepének – melyet a Zsinat méltán hangsúlyozott – szükségyszerű következménye a rózsafüzér jelentőségének csökkenése. Valójában, miként VI. Pál pápa megfogalmazta, ez az imádság nemcsak nem ellenkezik a liturgiával, hanem segíti, hiszen jól bevezeti és visszhangozza azt, amikor *hozzájárul* ahhoz, hogy a liturgiát a bensőséges részesedés teljességében éljék át, és a mindennapi életben megteremjék gyümölcseit.

Talán olyan is van, aki attól fél, hogy hangsúlyozott máriás jellege miatt a rózsafüzér kevésbé ökumenikus. Valójában a rózsafüzér Isten Anyja tiszteletének azt a tiszta formáját képviseli, melyet a Zsinat hangsúlyozott: a keresztény hit krisztológiai központjára irányuló kultusz, oly módon, hogy „amikor az Anyát tiszteljük, a kellő módon ismerjük meg, szeretjük és dicsőítjük a Fiút”. Ha a megfelelő módon fedezzük föl újra, a rózsafüzér segítség és nem akadály az ökumenizmus útján!

A szemlélődés útja

5. De annak, hogy újra határozottan javasoljuk a rózsafüzér imádkozását, a legfontosabb indítéka a következő tény: a rózsafüzér az egyik legalkalmasabb eszköz annak előmozdítására, hogy *a hívők a szemléljék a Krisztus-misztériumot*. E szemlélődést a *Novo millennio ineunte* apostoli levélben úgy mutattam be, mint az életszentség igaz és sajátos pedagógiáját: „Olyan kereszténységre van szükség, mely elsősorban az *imádkozás művészetéről* ismerhető fel”. Miközben a kortárs kultúrában – sok ellentmondás közepette – újjáéled a spiritualitás igénye, melyet más vallások befolyása is táplál, még sürgetőbb, mint korábban, hogy keresztény közösségeink „az imádság hiteles iskoláivá” legyenek.

A rózsafüzér a keresztény szemlélődés legjobb és legdicséretesebb hagyományához tartozik. Nyugaton fejlődött ki, sajátosan elmélkedő imádság, s bizonyos módon megfelel a keleti kereszténység talaján kisarjadt „a szív imádságá”-nak vagy a „Jézus-imádság”-nak.

(Részlet II. János Pál pápa Rosarium Virginis Mariae apostoli leveléből, 2002.)